

IMMACULATA

2/2002

č.60

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné v roce 2002

Březen - abychom uznali a milovali Krista v každém člověku, který nese kříž chudoby a nespravedlnosti.

Duben - abychom byli schopni nabídnout naše materiální a duchovní dobra všem, kteří nemají potřebné životní prostředky, jsou opuštěni a bez přátel.

Květen - abychom, pod vedením Ducha Svatého, mohli užívat rozvážně, zodpovědně a ve svobodě dětí Božích pozemská dobra k získání ukrytého pokladu nebeského království.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já,... nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhledala všechny bludy,“ abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvýma rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

Doval mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno.

Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

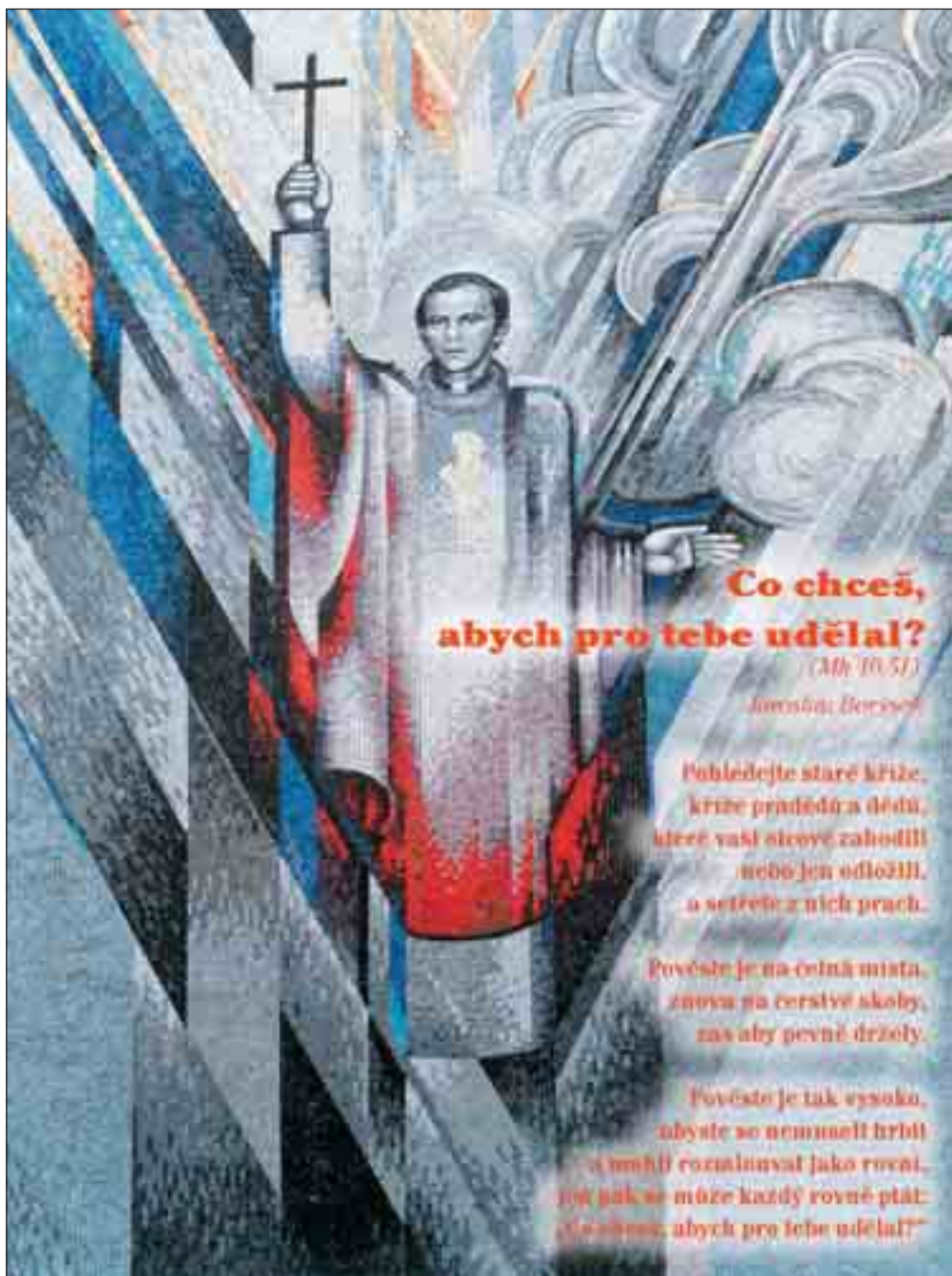
Milí čtenáři,

kolikrát jsme už slyšeli větu: Ježíš umřel za naše hříchy nebo Ježíš svou smrtí a zmrtvýchvstáním spasil celý svět. To je jistě pravda, ale kdyby z toho někdo vyvozoval, že teď už každý člověk přijde automaticky do nebe, tak by byl na omylu.

Co tedy ještě schází? Víra a rozhodnutí ze strany člověka. Bůh totiž svou spásu nikomu nenucuje, ale nabízí, a to ne nějak lhostejně, ale s obrovským zájmem. Krásně to vyjadřují slova knihy Zjevení sv. Jana „*Hle, stojím u dveří a klepu. Kdo uslyší můj hlas a otevře dveře, k tomu vejdu a budu jíst u něho a on u mě*“ (Zj 3,20). Očekává tedy, že uvěříme Jeho lásce zjevené v Ježíši a rozhodneme se ji přijmout se všemi důsledky.

A tak, když budeme opět slyšet o spáse, vzbudme víru v Ježíše a obnovme rozhodnutí, že chceme přijmout Jeho spásu, že Mu chceme patřit a Jeho následovat. A nebojme se to vyslovit ústy i skutky. Pohled na Pannu Marii, která neváhala přijmout Spasitele a žít svůj život pro Něho, ať je pro nás povzbuzením a posilou.

br. Bohdan

Co chceš, abych pro tebe udělal?

(Mt 10, 51)

Jamesian Beresford

Pohlédněte staré kříže,
kříže praděda a dědu,
kteří vaši otce zahodili
nebo jen odložili,
a setřete z nich prach.

Pověste je na celná místa,
znova na čerstvé skoby,
zas aby pevně držely.

Pověste je tak vysoko,
abyste se nemohli hrbit
a mohli rozmávnat jako rovní,
jak jak se může každý rovně pít:
„Co chceš, abych pro tebe udělal?“

Ze života sv. Františka z Assisi

(Pokračování)

Porciunkulový odpustek byl sice udělen, ale nebylo řečeno, který den by měl být ustanoven k jeho získání. František si s tím nedělal starosti. Věděl, že když mu Bůh udělil tak vznešenou milost, postará se také o ustanovení k tomu nejvhodnější doby.

Bylo to v lednu 1217, kdy se František jako obvykle v noci modlil. Venku byl mráz a v mnoha místech leželo dosti sněhu. František nepocítoval tento mráz neboť jeho srdce bylo jako výheň serafické lásky. Najednou byl však ze svých modliteb vyrušen zlým pokušitelem: „Františku, co to děláš. Chceš snad před časem zahynout? Nevíš, že spánek je nejlepší potravou těla? Mohl bys jinak činit pokání za hříchy spáchané v mládí jiným způsobem. Proč se tedy trýzníš tím bděním a modlitbami?“

Když to František uslyšel, nezačal rozmlouvat s pokušitelem, ale uchýlil se k ráznému prostředku. Rychle svlekl ze sebe řeholní roucho a skoro zcela obnažen vyšel na mráz. Prošel plotem a pak se začal prodírat hustými trnitými křovinami až došel k lesu. Tam se zastavil. Celé jeho tělo bylo rozedráno a zkrvácené. Říkal sám sobě: „Je lépe, abych takovým způsobem vyznával utrpení mého Pána Ježíše Krista, než abych poslouchal Istivé řeči bídného pokušitele. Když to řekl, zazářila část lesa jasným světlem a přes mrazivé počasí viděl na keřích kolem sebe krásné růže bílé a červené. V té chvíli se mu zjevil zástup andělů, kteří na něj volali: „Pospěš, Františku, pospěš do kostela Panny Marie, protože tam tě očekává Kristus se svou přesvatou Matkou.“ František rychle utrl dvanáct růží bílých a dvanáct červených a rozběhl se směrem ke kostelu. Kostel znovu tonul v oslnující záři. František položil růže na oltář a padl na zem před svým Spasitelem a Pannou Marií. Najednou se ozval milý hlas Ježíšův:

„Františku, proč nepřinášíš mé Matce dary, které jí máš přinášet?“ František uhodl, že Ježíš mluví o spasení duší pomocí udělených odpustků, a proto odpověděl: „Můj Pane, Králi nebe a země, ustanov prosím den, ve kterém by mohl každý obdržet plnomocné odpustky, které jsi ve své veliké dobrotě udělil tomuto svatému místu. Ježíš Kristus mu vyznačil čas, a to od nešpor prvního dne měsíce srpna až do nešpor dne následujícího. František se opět otázel: „Milý Ježíši, jak se o tom dovědí lidé a jak tomu uvěří?“ „Františku o to se postarám, ty však jdi opět k mému zástupci do Říma, papeži Honoriovi, aby to rozhlásil způsobem, který se mu bude zdát nejvhodnější.“ František ale namítl: „Ale zdali mi uvěří tvůj náměstek?“ „Neboj se,“ odvětil Spasitel, „vezmi tři ze svých spolubratří a také růže bílé a červené, které jsi natrhal a jdi do Říma.“

Na druhý den František vzal s sebou Petra Kathanii, Rufina, Bernarda z Quintavalle a bratra Massea, kteří byli svědky těch událostí. Vzal s sebou také šest bílých a šest červených růží. Po příchodu do Říma bratři spolu s Františkem žádali ihned, aby mohli být přijati papežem. Když František vysvětlil, v jaké záležitosti přicházejí, byli přijati ještě téhož dne. Papež hluboce dojat naslouchal, co mu František vyprávěl. Nepochyboval ani v nejmenším, že vše, co mu bylo řečeno, je ryzí pravdou. V tomto přesvědčení jej mimo svědectví přítomných bratří utvrzovalo zvláště šest krásných růží, barvy a vůně zcela zvláštní, které František s sebou přinesl. Když domluvil, řekl mu papež vlídně: „Vše, co jsi mi sdělil, Františku, je velice podivuhodné. Vůbec o tom nepochybuji, že ty i tvoji bratři mluvíte pravdu, avšak promluví o té věci se svým bratřimi kardinály v konsistoři.“ Po těchto slovech Františka propustil.

Druhého dne z rána z nařízení papeže dostal se opět František se svými bratřími do síně, kde je očekával papež se svým poradním kardinálským sborem. František padl na kolena před náměstkem Ježíše Krista a pravil prosebným hlasem: „Svatý otče, vyplň, prosím, mé přání a vůli nebeského Krále i jeho Matky, které je zasvěcen kostel v Assisi.“ Papež dal Františkovi znamení rukou, aby povstal, a řekl mu: „Bratře Františku, pověz nám, co je vůli nebeského Krále a Jeho přesvaté Matky“.

„Vůli Boží je,“ začal František, „aby každému, kdo by v době od nešpor prvního dne měsíce srpna každého roku až do nešpor druhého dne zbožně navštívil kostel Blahoslavené Panny Marie v Assisi a litoval svých hříchů vyznal se z nich ve svaté zpovědi, obdržel odpuštění všech trestů za hříchy spáchané od svatého křtu.“ „Bratře Františku,“ odvětil papež, „mnoho žádáš, ale když Král nebeský na přímlovu své Matky vyhověl tvé žádosti, budeme psát biskupům v městech Assisi, Spoleto, Perugia, Todi, Foligno, Nocera a Gubbio, aby v ten den přišli do Porciunkule a tamní kostel slavnostně vysvětili a prohlásili plnomocný odpustek tak, jak si to žádáš.“ Po těch slovech jej propustil a přikázal mu, aby posečkal na jeho dvoře, až budou vyhotoveny listy jmenovaným biskupům, aby jim je osobně doručil.

František velebil v duchu Boha, že tak lehce byla věc vyřízená. Po několika dnech, když byly listy k biskupům vyhotoveny, dali se na zpáteční cestu k Porciunkule. František na zpáteční cestě předal osobně listy biskupům uvedených měst a návštěvy těchto měst využil ke kázání.

Apoštolskými pracemi v těchto končinách se zabýval téměř do svátků svatodušních, před nimiž nastoupil cestu do Porciunkule, aby se tam zúčastnil řádové kapituly.

V ustanovený den, totiž 1. srpna roku 1217, již časně z rána proudili lidé ve velikých zástupech ke kostelu Panny Marie v Porciunkule, neboť se rozneslo daleko široko, že se tam bude konat velkolepá slavnost. Také biskupové pozvání ke

slavnosti se sjížděli. Konečně se dostavil odpodledne na místo slavnosti biskup assiský Guido, který jakožto diecézní biskup měl předsedat obřadu slavného posvěcení kostela v Porciunkule.

Po vykonaném posvěcení odebrali se biskupové v slavném průvodu na prostranství před chrámem, kde bylo zbudováno prostranné lešení. S velikým namáháním protlačil se průvod hustými zástupy lidu a vystoupil na lešení zároveň s Františkem. Ten si vyžádal požeňání od svého biskupa a ujal se slova k shromážděným davům. Jeho vzletnou řeč vystihli nejlépe staří spisovatelé, když napsali, že v této chvíli mluvil tak krásně a tak nadšeně, že se zdál býti více andělem, nežli člověkem. Když dokončil svou řeč, rozvinul list papíru a počal slavnostním hlasem předčítat udělení plnomocného odpustku. „Chci vás všechny přivést do ráje,“ četl. „Ohlašuji vám plnomocný odpustek, který jsem obdržel od nebeského Krále a který mi potvrdil Svatý otec. Každému z vás budou odpuštěny všechny

foto: archiv

tresty za hříchy spáchané po svatém křtu, navštíví-li kostel Porciunkulový od nešpor prvního dne měsíce srpna do nešpor druhého dne měsíce srpna pod podmínkou, že s lítostí vyzná své hříchy ve svaté zpovědi a bude za ně konat pokání. To platí nejen pro tento rok, ale i pro všechny budoucí, takže každý rok kdokoliv by v době od nešpor dne prvního srpna až do nešpor druhého srpna navštívil tento kostel a vyplnil napřed, co bylo dříve již řečeno, vždy může získat úplné odpuštění všech trestů za hříchy spáchané od svatého křtu.

Takový způsob prohlášení, hlavně slova, že odpustek ten trvá „po všechny časy“, se nelíbil přítomným biskupům, neboť spatřovali v tom cosi nevhodného, aby odpustek trval na věčné časy. „Ač nám papež přikázal,“ počali mluvit mezi sebou, „abychom se řídili vůlí Františkou, nemyslíl tím přece, abychom jej podporovali v tom, co je zcela nevhodné. Proto uvedme vše na pravou míru.“ Po těch slovech povstal biskup assiský a počal ohlašovat udělení plnomocného odpustku tak, jak to učinil František. Místo slov „po všechny časy“ chtěl říci, že odpustek platí jen po dobu deseti let, ale Božím řízením se stalo, že chtěj nechtěj řekl také, že odpustek je dán jednou provždy. Totéž se přihodi-

Řád bratří minoritů
přijímá nové kandidáty.

Informace: P. Stanislav Gryň,
Malá Štupartská 6, 110 00
Praha; tel.: 02/ 2231 6014

lo všem ostatním biskupům, neboť každý z nich, když chtěl opravit slova svého předchůdce, nebyl s to říci něco jiného než to, co řekl František. Z toho poznali, že je vůlí Boží, aby odpustek trval na věčné časy.

Hned po slavném prohlášení ubíral se průvod zpět do kostela porciunkulového, kde se všichni snažili získat pro svou duši velikou milost, kterou Bůh udělil za zbožnou návštěvu tohoto chrámu. Po biskupech vstupovali do kostela bratři menší a po nich zvláště druhého dne se tam hrnul lid v zástupech, aby si získal plnomocné odpustky. V pozdějších letech vzrostl velice počet poutníků putujících do Porciunkule. Nebyly to již tisíce, ale statisíce těch, kteří přicházeli, aby v památném kostele porciunkulovém hledali odpuštění trestů za hříchy.

*podle knihy Svatý František Serafický
od P. Bonaventury J. Wilhelma zpracoval BS*

Hukot Země

Petr našich dnů

Promluva Svatého otce při generální audienci 6. března t.r.

Naše pouť po žalmech liturgie hodin, nás nyní vede k hymnu, který nás uchvátí především kouzelným jarním obrazem v poslední části (srv. Ž 64, 10-14, v číslování podle nové Vulgáty je to žalm 65 - pozn. redakce). Je to scéna plná svěžesti, hýřící barvami a protkaná hlasy radosti.

Žalm 64 má totiž mnohem rozsáhlejší strukturu, jež je plodem prolínání dvou odlišných tonalit: především se vynořuje historické téma odpuštění hříchů a přijetí u Boha (srv. vv. 2-5), pak je naznačeno kosmické téma Božího působení na moře a hory (srv. vv. 6-9a); nakonec se rozvine líčení jara (srv. vv. 9b-14). Ve vysluněném a vyprahlém panoramatu Blízkého východu, je oplodňující déšť výrazem věrnosti Pána ke stvoření (srv. Ž 103, 13-16). Z pohledu bible představuje stvoření místo, kde sídlí lidstvo... a hřích je atentátem proti pořádku a dokonalosti světa. Obrácení a odpuštění tudíž znovu dávají kosmu celistvost a harmonii.

V první části žalmu se nacházíme uvnitř chrámu na síónské hoře. Tam se utíká lid s hromadou svých mravních ubohostí, aby se dovolával osvobození od zlého (srv. Ž 64, 2-4a). Jakmile věřící dostanou rozhrěšení svých vin, cítí se hosty Boha, jsou mu blízcí, připraveni na to, že budou připuštěni k jeho stolu, aby měli podíl na důvěrném vztahu k Bohu.

Pán, který vedoucí v Chrámu, je pak představen svým oslavným a kosmickým nástinem. Říká se totiž, že On je „naděje všech končin země i zámořských dálek... upevňuje hory svou mocí... konejší hukot moří... z jeho znamení jímá bázeň obyvatele všech končin“ od východu až na západ (vv. 6-9).

V rámci této oslavy Boha Stvořitele nacházíme událost, kterou bychom rádi zdůraznili: Pán dokáže zvládnout a ukonejšit i hukot moří, které jsou v bibli symbolem chaosu, protikladu řádu stvoření (srv. Job 38, 8-11). To je způsob, jak vyvýšit Boží vítězství nejen nad nicotou, nýbrž i nad zlem: kvůli tomu se k „hukotu moří“ a „běsnění příbojů“ připojuje i „vřava národů“ (srv. Ž 64,8) totiž vzpoura pyšných.

Sv. Augustin velmi účinně komentuje: „*Moře je obraz současného světa: hořké slanosti, rozvlněné bouřemi, kde se lidé svými zvrácenými a rozháranými žádostmi stávají rybami, které se navzájem požírají. Pohleďte na toto zhoubné moře, na toto hořké moře, kruté svými příboji!... Nechovejme se takto, bratři, protože Pán je nadějí všech končin země*“ (Esposizione sui Salmi II Roma p. 475).

Je nasnadě závěr, který žalm navrhuje: onen Bůh, který odstraňuje chaos a hřích ze světa i dějin, může přemoci zlobu a odpustit hřích, který modlíci se člověk nosí v sobě a přednáší ho v chrámu s jistotou, že ho Bůh očistí.

V tomto bodu vstupují na scénu jiná vodstva: vody života a plodnosti, které na jaře zavlažují zemi a ideálně představují nový život věřícího, jemuž bylo odpuštěno. Závěrečné verše žalmu (srv. Ž 64, 10-14), jak bylo řečeno, jsou velmi krásné a mají hluboký význam. Bůh hasí žízeň země rozpukané suchem a zimním mrazem, tím že ji napájí deštěm. Pán je podoben zemědělci (srv. Jan 15,1), který dává růst zrní a dává rašit travě svou prací. Připravuje půdu, zalévá brázdy, stmeluje hroudy a zavlažuje každý kousek svého pole.

Žalmista užívá deset sloves, aby vylíčil tuto láskyplnou činnost Stvořitele vůči zemi, která se promění v jakousi živou bytost. Vždyť „*všechno zvučí hlasem a zpěvem*“ (Ž 64, 14). Podmanivé jsou v tomto ohledu i tři slovesa spojená se symbolem odívání: „*Pahorky se jásotem opásaly, louky se oděly stády, doliny se halí obilím*“ (vv 13.14). Je to obraz stepi poseté bělostnými tečkami ovcí; pahorky se opásávají pásem snad vinohradů, znamená jásotu v jejich plodech, vínu, jež „*obveseluje srdce člověka*“ (Ž 103, 15); údolí oblékají zlatavý plášť zrní. 12. verš uvádí i korunu, jež by mohla připomínat girlandy slavnostních hostin, vložené na hlavy stolovníků (srv. Iz 28, 1.5).

Všichni tvorové dohromady téměř v jakémsi procesí míří ke svému Stvořiteli a svrchovanému Vládci, tančí a zpívají, chválí a modlí se. Opět jednou se příroda stává výmluvným znamením Boží činnosti; je to stránka otevřená všem, připravená ukázat poselství, které do ní vtiskl Stvořitel, neboť,

„z velikosti a krásy tvorů může být srovnáním poznán původce jejich bytí“ (Mdr 13,5; srv. Řím 1,20). Teologická kontempace a básnická odevzdanost se slévají v této lyrické básni a stávají se adorací a chválou.

Avšak žalmista mluví celým svým hymnem k mnohem intenzivnějšímu setkání totiž k tomu, jež spojuje stvoření a vykoupení. Jako země zjara povstává působením Stvořitele, tak člověk povstává ze svého hříchu působením Vykupitele. Stvoření a dějiny jsou tak pod prozřetelnostním a spásanosným pohledem Pána, který přemáhá bouřlivá a ničivá vodstva a dává vodu, která očišťuje, oplodňuje a hasí žízeň. Pán totiž „uzdravuje ty, kdo jsou zkroušeni v srdci, jejich rány obvažuje,“ ale také „zahaluje nebe mračny, připravuje zemi deště, dává růst trávě na horách“ (Ž 146, 3.8).

Žalm se tak stává hymnem na Boží milost. A opět sv. Augustin připomíná v komentáři k tomuto žalmu transcendentní a jedinečný dar: „Pán ti říká v srdci: Já jsem bohatství. Nestarej se o to, co ti slibuje svět, nýbrž o to, co ti slibuje Stvořitel světa! Dávej pozor na to, co ti slibuje Bůh, budeš-li zachovávat spravedlnost; a pohldej tím, co ti slibuje člověk, aby tě odvedl od spravedlnosti. Nedbej tedy na to, co slibuje svět! Spíše mysl na to, co slibuje Stvořitel světa“ (1c. p. 481).

Přeložil P. Josef Koláček z Vatikánského rozhlasu

Poutní místo Lomec - Perla jižních Čech

Přestože se nachází tento mariánský klenot na vrchu vysokém 515 m, není nikterak z dálky viditelný. Nachází, se totiž v objetí vysokého lesa. Najdete ho osm kilometrů od Vodňan za vesničkou Chelčice a Truskovice směrem na Ketolice. Celé poutní místo dnes tvoří jen svatyně, zvonice, jedna chaloupka a poměrně velký areál kláštera Šedých sester III. řádu sv. Františka. Klášter nyní zahrnuje bývalou školu, lovecký zámeček (později to byla fara) a ještě dvě budovy nové přístavby. Vše se nachází na lesní mýtině, kde byla loňského roku otevřena nová krytá kaple pro bohoslužby venku s nejméně 500 místy k sezení. Přístupové cesty jsou dobré s asfaltovým povrchem. Parkoviště pojme pohodlně 12 autobusů a je možnost zaparkovat značnému, počtu osobních automobilů. To

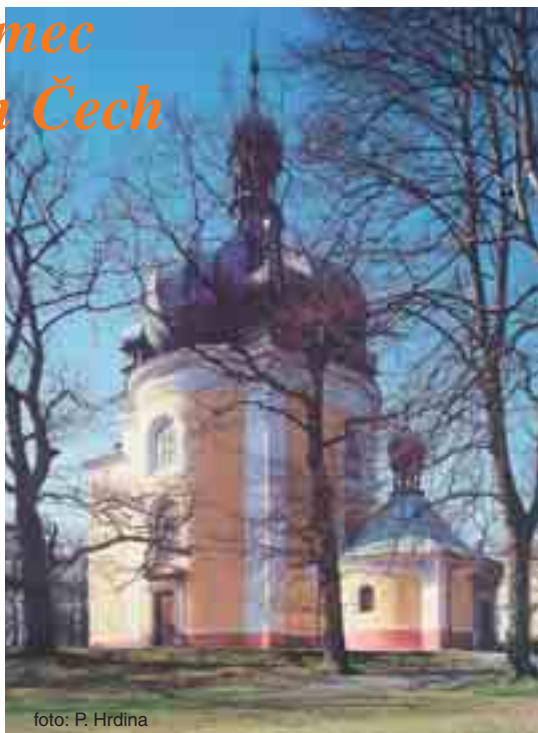

foto: P. Hrdina

vše dává velkou možnost v tomto tichém místě pro mariánské poutě. Ta hlavní bývá v neděli před svátkem Jména P. Marie. Jsou zde však i další poutě každou první sobotu a mají i svá jména. Začíná, se poutí Adventní - Mikulášskou (spojena s nadílkou), lednová Tříkrálová, dále Hromniční, Postní. (březen), Velikonoční (duben), Májová, Eucharistická (Červen), Cyrilometodějská (červenec), Letní (srpen), Zářijová, Růžencová (říjen), Dušičková (listopad). Při těchto prvních sobotách v letním čase bývá bohoslužba v 17:00 hod., v zimním období v 10:00 hod. - mimořádně v 15:00 hod. Potom je zde též druhý poutní turnus třináctý den měsíce, tak zvaný fatimský den. Tehdy zpravidla začátek bývá v 17:00 hod. Během roku se tu rádi střídají na všech těchto poutích biskupové z Čech i Moravy a řada známých kněží jako hlavní celebranti. Přijíždějí i různé poutní zájezdy buď se svým knězem nebo poslouží místní duchovní správce, protože Lomec má řádnou farní správu, i když farnost tvoří k Lomci přilehlé vesnice: Černěves, Holečkov, Krtely, Malovice, Malovičky a Nestanice. Je zde pravidelně i dobrá příležitost ke zpovídání; o poutích jsou zde i další kněží. Též je možno kdykoli požádat kněze v areálu kláštera. Pravidelné bohoslužby jsou zde každou neděli v 9:00 hod., v sobotu v 17:00 a též samozřejmě ve svátky. Mnozí sem přicházejí přijmout i jiné svátosti (např. manželství). Takže všichni jste zváni.

A nyní něco z historie. Slávou kostela je poměrně malá soška P. Marie, vyřezaná z dubového dřeva nesoucí na levé ruce Ježíška a v pravé ruce drží žezlo. P. Maria i Ježíšek nesou na hlavě korunky. Soška je z doby kolem r. 1600. Pochází z Nizozemska, kde jeden rolník měl nemocnou ženu, aby pro ni mohl dobře zatopit porazil na svém poli starý dub. Když z něho připravoval dříví, nalezl ve stromu zarostlou sošku P. Marie, jeho manželka se před ní modlila a vyzdravila se. Z pokáceného dubu bylo potom zhotoveno více podobných sošek. Jedna z nich se dostala do vlastnictví rodu Buquoyů. Šlechtic Karel Filip Buquoy, který r. 1685 zdědil statek v Libějovicích u Vodňan přinesl si tuto sošku do Čech jako rodinnou památku. Protože na svých cestách se dostal na Středozemním moři do velké bouře, učinil slib,

foto: P. Hrdina

že pro P. Marii vystaví kostel, bude-li zachráněn. Pro slíbenou svatyni našel tento vrch, ale dříve než mohl slibu dostat těžce onemocněl. Zavázal však své syny Emanuela a Alberta, aby svatynku postavili. Dvacetiletý hrabě Emanuel v lednu 1690 umístnil zatím sošku do Chelčického kostela sv. Martina a 1. května 1692 posvětil dnes neznámý novokněz na Lomci základní kámen. Pro nečekané překážky svatyně byla budována více let a teprve 14. září 1704 byla posvěcena. Za 16 let byla svatynka na západní straně rozšířena o sakristii. Šest rychtářů z okolí se při svěcení kostela zavázalo, že kapli budou zvenku i uvnitř udržovat.

Kostel má čtyři vchody ke cti čtyř evangelistů a portály jsou tesané z kamene. Stavba je zhotovena ve vrcholném barokním slohu. Půdorys je čtyřúhelný, stěny jsou z části vypouklé, zaklenut je kopulí. Celková výše svatyně je 31 m.

Hrabě Buquoy chtěl, aby uprostřed kostela stál oltář v podobě Berniniho papežského oltáře u Svatého Petra v Římě. Oltář je celý vyřezávaný ze dřeva od řezbáře Jana Wauschera z Lince. Svatostánek v podobě lucerny je zavěšen nad oltářem. Dolní část je určena k uchovávání Eucharistie, horní část je prosklená a zde je umístěna milostná soška P. Marie.

Celé zařízení kostela je doplňované v průběhu téměř tří staletí a působí milým dojmem.

To nejlepší je přijít, vše vidět a hlavně se pomodlit. Lomec - lidově se říká Lomeček - je nejen skvost, ale především duchovní srdce jižních Čech.

P. Josef Břicháček, C.Ss.R.

Kontakt:

*Řím. kat. farnost Jména P. Marie, Lomec, Vodňany
tel.:0342/ 382 703, mobil: 0728127486*

foto: P. Hrdina

Kongregace šedých sester III. řádu sv. Františka a Lomec

Kongregace byla založena v Praze dne 6. ledna 1856 dvěma rodnými sestrami - Marií Xaverií a Annou Dulcelinou Plaňanskými a jejich přítelkyní Františkou Johannou Grossmannovou. Zvolily si za své poslání vyhledávat a ošetřovat opuštěné a zanedbané nemocné bez rozdílu náboženství i národnosti a bez nároku na odměnu.

Nosily šedý plášť, a lidé jim proto začali říkat „šedé sestry“. Tento název jim zůstal, i když vyměnily šedé roucho za černý hábit.

Zprvu ošetřovaly nemocné po domech. Dnes bychom tuto činnost nazva-

li pečovatelskou službou. Roku 1859 byly poslány ošetřovat raněné vojáky v Itálii a na Balkáně. Později, když sester přibývalo, přijaly výzvu ke službě v nemocnicích. Mimo řady menších ústavů působily sestry až do odvolání roku 1960 v nemocnicích v Plzni, Klatovech, Praze, Sušici, Kolíně, Humpolci, Havlíčkově Brodě, Benešově a Hradci Králové, kde měly i svou soukromou ošetřovatelskou školu. Ta byla roku 1949 zestátněna. Po odsunutí z nemocnic přešly sestry do služeb sociální péče v domovech důchodců a k mentálně postiženým dětem.

Kongregace je papežského práva, to znamená, že je přímo podřízena Svatému otci. Mateřinec kongregace, neboli místo, kde sídlí generální představená s generální radou, byl v Bartolomějské ulici v Praze. Její současný byl i kostel sv. Bartoloměje. Postupem doby byly při-

kupovány staré sousední domy, které se propojily až do ulice Konviktské. Kongregace měla též vilu na Zbraslavi, kde pečovala o staré vdovy, malý zámeček v Pyšelích pro nemocné sestry a penzionát v Poděbradech pro ubytování lázeňských hostů. Veškerý majetek byl kolem roku 1950 znárodněn.

Po roce 1950 se sestry odstěhovaly do Broumova. Zde byly soustředěny ženské řády. Část sester pracovala v různých ústavech.

Roku 1971 stát nařídil, aby se sestry z Broumova odstěhovaly, protože místo bylo určeno k založení státního archivu. Každá kongregace si měla své nové působiště sama vyhledat.

Šedým sestrám je nabídnut bývalý klášter oblátů v Kájově u Českého Krumlova. Žádost je však nadřízenými úřady zamítnuta, protože Kájov tehdy ležel ve vojenském pásmu a bylo nežádoucí, aby se tam sestry jako „politicky nespolehlivé“ nastěhovaly.

Tehdejší českobudějovický otec biskup Hlouch vyslovil přání, aby se sestry usídlily na Lomci. 24. září 1971 ocestovaly na Lomec první tři sestry. Začátky nebyly jednoduché. Objekt byl pro klášter nevyhovující a bylo potřebné provést značné stavební úpravy. Přestavbě a přítomnosti dělníků musely sestry přizpůsobit i svůj denní režim. 28. července přišly další dvě sestry. Během let 1972-1973 přibýlo ještě 6 sester z domů, které se rušily.

V létě 1974 nastalo definitivní stěhování z kláštera v Broumově. Část kongregace odešla do kláštera v Oseku u Duchcova a část na Lomec. Ten se také stává mateřincem kongregace. Postupně přicházely sestry z Kolína, z Rudné u Nejdku, z Jánských Lázní.

foto: P. Hrdina

V prvních letech bylo sestrám zakázáno zúčastňovat se veřejných bohoslužeb o lomeckých poutích. Do kostela směly pouze sestra varhanice a sestra kostelnice a i ty byly poučeny, že po mši svaté musí bez otálení a jakékoli komunikace s návštěvníky ihned spěchat domů.

V budově libějovického zámku bylo po nuceném odchodu redemptoristů zřízeno výchovné středisko pohraniční stráže. Příchodem sester dostala stráž práci navíc. Jejím úkolem bylo zapisovat čísla aut, která na Lomec přijížděla a zde parkovala.

Roku 1980 vysvětil P. Josef Kavale stálou kapli sester. Je zasvěcena Duchu svatému. Během dalších let se situace pozvolna zlepšovala a sestry mohly působit poněkud volněji.

V roce 1990 je sestrám navrácen zcela zdevastovaný klášter v Bartolomějské ulici v Praze. Z Lomce bylo do Prahy posláno 5 sester, aby vytvořily první malou komunitu. Po obnově kláštera v listopadu 1993 se do něj nastěhovaly sestry z Oseka. Na Lomci i nadále zůstává mateřinec a je zde i noviciát. Každá ze sester se podle svých možností snaží pomáhat při chodu kláštera. Mladší sestry pečují o staré a nemocné spolusestry.

Pomáhají i v kostele při pravidelných bohoslužbách a při poutích. Vydávají soukromý časopis „AVE z Lomečku“, který vychází již od poloviny roku 1990.

Pořádají se zde také exercicie - duchovní cvičení. O letních prázdninách jsou určeny převážně dívkám.

S. M. Mlada Šipanová
výňatek z brožurky

„Lomec - poutní kostel jména Panny Marie“

Ohlédnutí za jedním kněžským a řeholním životem

(Vzpomínka na otce Jana Evangelistu Urbana OFM)

Dne 4. dubna 1950 byl vynesena senátem Státního soudu v Praze rozsudek nad deseti řeholníky, z nichž devět patřilo k významným představitelům řeholí. Mezi nimi byl i PhDr. Jan Evangelista Urban, františkán, zakladatel institutu Sester Apoštolátu sv. Františka a Studia catholica, duchovní vůdce inteligence, zvláště kněží a lékařů, plodný náboženský spisovatel a horlivý exercitátor. Komunistickým režimem vykonstruovaný proces byl ukončen v úterý Svatého týdne, kdy církev v tichosti rozjímá o Kristově utrpení. Až na jednu výjimku uložené tresty byly vysoké. Otec Urban byl odsouzen ke čtrnácti létům vězení. Mírov, Valdice, samotky, vězeňská nemocnice - to byla jednotlivá zastavení dlouholeté křížové cesty, kterou podstoupil už s podlomeným zdravím.

Dnes, kdy probíhá arcidiecézní proces blahorečení

otce Urbana, leží na mém stole početná sůňka písemných svědectví o jeho životě: sestry, biskupové, kněží, lékaři, spoluvězni vytvářejí svými vzpomínkami mozaiku lidského, kněžského i řeholního profilu této osobnosti, která svým životem obsáhla téměř celé 20. století (1901-1991) a stala se jakoby znamením ve své tak neklidné a proměnlivé době.

Když se v září 1963 po více než třinácti letech vrátil z vězení do Nespek, kde měl příkazný pobyt, byl tělesně zesláblý, ale duševně silný. Dobu strávenou ve vězení

komentoval: „Nelituji těch let, protože tam jsem byl potřebnější, ani nenosím v srdci nenávisť proti nim, spíše lítost nad nimi.“

Svědectví spoluvězňů jsou obzvláště cenná. Jeden z nich vzpomíná: „Božím řízením se stalo, že jsem byl přeložen na Mírov, kde jsem poznal otce Jana, který mne přivítal ja-

ko svého bratra. Když poznal mé trápení kvůli rodině, povzbuzoval mne k důvěře v Boha, že Otec nebeský o nás ví a nedopustí utrpení nad naše síly, abych mu věřil. Trpělivě a s láskou doplňoval a prohluboval i mé náboženské vědomosti, a to byla síla, že jsem ve vězení vydržel přes 11 let. Má-li člověk v srdci klid a důvěru s nadějí v Boha, všechno vydrží, a k tomu mne vedl otec

Jan. Nejen povzbuzoval, ale obětavě pomáhal slabším spoluvězňům a často se s nimi dělil i o svůj skromný přiděl jídla. Otec Jan mi tak důvěřoval, že mi svěřil roznášení sv. hostií proměněných při tajných bohoslužbách, které byly přísně zakázány a střeženy.“

Z Mírova je i jiné svědectví. Dotyčný přirovnává svůj pobyt s otcem Urbanem na společné cele k duchovním cvičením a z tohoto zorného úhlu snad k nejkrásnějším dnům v životě. Každý den po večerce sloužil otec Urban nouzovým způsobem, jak to bylo zvykem ve vězení, mši svatou. Malé

hostie dostával kamuflovaným způsobem v zásilce od sester Apoštolátu, víno vytlačoval z namočených sušených hrozinek. Proměněné částečky zabalené v cigaretovém papíru se pak roznášely přijímajícím. Jednou překvapila otec Jana prohlídka („filcunk“). Dozorce našel věci potřebné ke mši svaté. Otec Urban nic nezapíral, řekl, že je katolický kněz a že v noci tajně sloužil mši svatou. Dozorce mu pohrozil a při odchodu zakřičel: „Ať to zmizí, nebo bude zle!“ Žádná sankce však nenásledovala a po několika dnech mohl otec znovu celebrovat.

Každý ze spoluvězňů, kdo se zajímal o náboženské otázky, byl předmětem laskavé péče otce Jana, a to i tehdy, kdy z toho mohlo vzniknout nebezpečí z provokace. Když byl v jednom případě ostatními varován, řekl: „Jsem kněz a k tomu františkán, a tak musím podat vysvětlení, i kdyby mě to mělo stát život.“ Naštěstí se nic nestalo.

Zato některé spoluvězně přivedl k Bohu, pokřtíl je, posloužil jim eucharistií, ano prý i bířmoval.

Po návratu z vězení se věnoval ve svém ústraní studiu teologické literatury, sledoval koncilní a pokoncilní vývoj, který v lecčems předjímal, a duchovně vedl jednotlivce.

V krátkém období po Pražském jaru mohl veřejně působit, zejména míval duchovní slovo při kněžských konferencích. Normalizace jej opět přinutila stáhnout se do soukromí. Ale to pro něho nikdy neznamenalo nečinnost.

Po listopadu 1989 byl už vážně nemocen. Tímto utrpením završil svůj plodný život. Zemřel 7. ledna 1991 v Nespekách.

Podle vlastních slov byl otec Urban především knězem, své kněžství hluboce prožíval. Hlavním jeho posláním, jak doznal, mu byla liturgie v prvé řadě mešní a pak i svátostná a zvěstovatelská. Jeho apoštolát měl naukový i sociální rozměr, na městských perifériích budoval kostely a kaple, čelil náboženské nevědomosti, povzněl tehdejší III. řád na úroveň odpovídající ideálu.

Světicí biskup pražský Jan Lebeda kdysi o něm napsal: „Stopy tohoto kněze jsou světlé a hřejivé.“ A epitaf svědčí o otci Urbanovi slovy: Pravdivostí svého kněžského života přivedl mnohé k Bohu.

20. února uplynulo 101 let od jeho narození.

*Petr Alkantara Houška OFM
vicepostulátor kauzy beatifikace*

Na to museli přijít až komunisté

V květnu 1950 jsem byl vyloučen „ze všech škol na území Československé republiky, pokud nejsou školami povinnými,“ pro nepřátelský výrok pronesený ve třídě proti představitelům vlády a KSČ.

Po neslavné noci z 13. na 14. dubna 1950 jsem prohlásil svému spolužákovi ve třídě gymnázia v Uherském Hradišti, že něčeho takového se neodvážil ani Hitler, aby v jednu noc zavřel všechny řády a odvezl jejich příslušníky do internace a vězení. Na to že museli přijít až komunisté.

Následovalo udání toho spolužáka, tehdy kandidáta KSČ, a vzápětí vyloučení.

František Kuchař

Z knihy Kaminky - drobná svědectví o pronásledování křesťanů v době komunistické totality

Egyptský bůh Ra jako Ježíš Kristus?

Norský profesor teologie Erik Morstadt, narozený r. 1930, přednášel původně na luteránské teologické fakultě v Oslo bibliistiku. Studium oné problematiky ho přivedlo ke konverzi do katolické církve. Tento rozhodující životní krok učinil spolu se svou ženou v 70. letech na základě hlubokých studií novozákonních zpráv o zmrtvýchvstání Ježíše Krista. Dospěl k přesvědčení, že jediné katolická církev spolu s pravoslavnou učí věrně podle biblické zvěsti o vzkříšení Spasitele, jakožto o historické události, která se konkrétně odehrála v čase a prostoru tak, jak je popsána v evangeliích. Ostatní církve, až na výjimky, tuto pravdu spíše zamlžují svoji křesčovitou snahou vysvětlit ji nekonkrétně jako jakousi „zkušenost víry“, „velikonoční zážitek apoštolů“ apod. Tím více je prof. Morstadt znepokojen pokusy některých katolických biblistů přijmout tuto optiku.

Německý katolický měsíčník „Kirchliche Umschau“ uveřejnil ve svém prosincovém čísle rozhovor s ním. Morstadt říká mimo jiné: „Zjistil jsem, že dědictvím liberální teologie je popření základního předpokladu apoštolské křesťanské víry v prvotní církvi: totiž skutečnosti Ježíšova oživení v hrobu při Jeho vzkříšení z mrtvých. Otázka historické postavy Ježíšovy nachází své buď-anebo v tomto jediném bodě. Kdyby Ježíšovo zmrtvýchvstání nebylo žádnou událostí podle fyzického řádu, tak se jedná o mýtus. Jestliže 'historický Ježíš' byl částečně nebo úplně pohlcen novozákonními mýty potom

je pro autentickou křesťanskou víru nepoužitelný a má pro ni stejný význam jako například Kleopatra. Ježíšovo vítězství nad kosmickou smrtí svého těla je však pro naše astrofyzické a vývojové chápání světa nekontroverznějším bodem víry církve. Teprve jeho přijetí dává celému Ježíšovu životu od početí až ke smrti na kříži smysl, je potvrzením, že On to byl, kdo jako jediný v dějinách lidstva takto zvítězil... V šedesátých letech jsem hodně diskutoval s katolickými teology. Zjistil jsem modernistické názory. Ihned jsem věděl: jakmile tento duch pronikne do církve, bude to katastrofa. Je možno vidět mnoho krásných slov a textů o Ježíši Kristu, ale ztrácí se z očí. Proč se tak vlastně děje? Zmrtvýchvstání nám nějak vyprchalo. Liberální teologové jsou ateisté. Karl Rahner a Teilhard de Chardin jsou velkými svůdci se svojí slovní magií... Jde o to, jestli Ježíš je Cestou v Pravdě (Jan 14). Kristus není Sokrates. Jeho kříž byl Cestou a zmrtvýchvstání Pravdou: skutečně vzkříšený Život. Tento život je nezničitelný. Pilát a velerada ho nemohli zničit, i když Ježíše v jeho lidské existenci předtím usmrtili. Onen věčný život není důsledkem toho, že Ježíšova smrt byla 'smysluplná', ale toho, že Kristus třetího dne vstal z mrtvých.“

Dále Morstadt ostře polemizuje s moderními exegety, popírajícími realitu prázdného hrobu: „Při četbě exegetické literatury mi bylo jasné: Jestliže - navzdory popisu Lukáše a ostatních tří evangelistů - Ježíšovo tělo

Káže se o Kristu, že vstal z mrtvých. Ale jak mohou potom říkat někteří z vás, že vzkříšení mrtvých není? Není-li však žádné vzkříšení mrtvých, nevstal ani Kristus! A jestliže Kristus nevstal, marné je naše kázání, marná je vaše víra. Pak ovšem my vypadáme jako lživí svědci o Bohu: je-li totiž pravda, že mrtví vůbec nevstávají, proti Bohu jsme svědčili, že Krista vzkřísil, ale on ho nevzkřísil. Jestliže tedy mrtví nevstávají, ani Kristus nevstal. A nevstal-li Kristus, vaše víra nemá cenu, protože pak jste ještě ve svých hříchích a jsou ztraceni i ti křesťané, kteří už zesnuli. Máme-li naději v Krista jen v tomto životě, pak jsme nejubožejší ze všech lidí.

Ale Kristus z mrtvých vstal, a to jako první z těch, kteří zesnuli. (1 Kor 15, 12-20)

v hrobě zetlelo, potom je víra křesťanů ve vzkříšení, dnes jako v prvním století, zakotvena v mýtu. Jejím předmětem je fantazie. Žádný 'Bůh' potom 'Mesiáše Ježíše' nevyvýšil. Je-li tedy Ježíšovo 'vyvýšení' pouze vyfantazírované a nikoli založené na dějinné události s Jeho tělem, pak se otevřela cesta ke zcela svévolné interpretaci postavy 'Mesiáše Ježíše'. Přesvědčení prvotních křesťanů o tom, že Bůh Ježíše vyvýšil nade všechno, je tak pouze jednou z variant mýtů bez jakéhokoliv základu v historické skutečnosti a ve faktech. Potom ovšem není žádný rozdíl mezi křesťany a starověkými Egypťany, kteří uctívali boha Ra včetně jeho 'rodiny'. Ten byl také dle jejich víry 'vyvýšen' na nebesa a symbolicky neustále umírá a vstává z mrtvých, aniž má toto jakoukoliv oporu v konkrétní historické události v prostoru a čase."

Existuje žel celá řada moderních biblistů a teologů, pro něž zmrtvýchvstání Kristovo není „historickou událostí“, neboť tam u hrobu v okamžiku uváděného vzkříšení prý „nikdo nebyl“. Jde údajně o „velikonoční víru“ učedníků, což je prý něco jiného než historická událost. Jedno nepopřeme: Kristovo zmrtvýchvstání je samozřejmě mnohem víc, nežli pouhá historická událost na úrovni zavraždění Caesara nebo bitvy na Bílé hoře. Zásadní otázka, kterou si ale nechťejí tito exegeté vůbec klást, však zní: Je to všechno, co evangelisté a sv. Pavel píší o prázdném hrobě a zjevování se zmrtvýchvstalého Pána, pravdou nebo mýtem? Z toho nelze vyklíčekovat chytráckým poukazem na „velikonoční víru“ učedníků a jejich prý „zážitek zmrtvýchvstání“, jenž není závislý na realitě prázdného hrobu a fyzické zkušenosti se vzkříšeným Ježíšem. Buď se to stalo nebo ne. Očití svědkové prázdného hrobu a živého vzkříšeného Krista položili za toto svědectví své životy a pro vědomou nepravdu, jak známo, umírají pouze blázní. Že by se náhle sešlo tolik bláznů najednou, je absurdní. Ostatně neobstojí ani tvrzení, že „při vzkříšení nikdo nebyl“. Sv. Matouš píše

o hrobové stráž, která se polekala anděla odvalujícího kámen od hrobu.

Zmrtvýchvstání Kristovo je tedy konkrétní historickou událostí. Tím se právě křesťanství liší od všech ostatních starověkých náboženských systémů. Ty jsou postaveny, jako Morstadtem zmiňovaná víra Egypťanů, na domnělých příhodách, odehrávajících se kdesi v nadpřirozeno mimo čas a prostor, jako např. údajné věčné umírání a vstávání boha Ra. Křesťanství však je založeno nikoli na subjektivních představách a zážitcích, ale na konkrétních a objektivních dějinných událostech, které se odehrály v prostoru a čase na této zemi. Zmrtvýchvstání Ježíše Krista je bezpochyby nejdůležitější z nich. Jde o vpravdě historickou událost, jejíž význam ji samotnou mnohonásobně přesahuje a který není a nikdy nebude lidský intelekt schopen náležitě docenit a zhodnotit. Kristus opravdu vstal, aleluja!

Radomír Malý

Obrácení muslimky

Muslimové věří v jednoho všemohoucího Boha, Alláha, který zjevil svou vůli skrze proroky Mojžíše, Ježíše a Mohameda. Poslední z nich, Mohamed, jenž působil v letech 620-630 po Kristu, dal základ náboženské doktríně islámu, jehož svatou knihou je Korán. Podle této knihy zavazují Alláhova vyznavače přísné předpisy týkající se modlitby, postu, některých morálních pravidel a postojů k jiným náboženstvím. Jejich posvátným místem je Mekka a pouť do ní je povinností každého zbožného muslima.

Takovou zbožnou, věřící v Boha a horlivou muslimkou byla Nahed Mahmoud Metwali, vzdělaná, inteligentní zástupkyně ředitele největšího gymnázia v egyptském hlavním městě Káhiře. Díky svým schopnostem a své citlivosti dosáhla svého postavení již v poměrně mladém věku a na svém pracovišti si získala neotřesitelnou autoritu. Vyznačovala se energičností, rozhodností a zvláště tvrdým jednáním s učiteli, kteří vyznávali křesťanství. Všichni se jí báli, dokonce i ředitel musel počítat s jejím slovem. Tak vypadala vnější image Nahed.

„Uvnitř to vypadalo úplně jinak,“ píše ve svém deníku Nahed. „Tam se nacházel člověk citlivý a plný lásky, jenž miloval Boha. Ano, Pane, milovala jsem Tě z celého srdce a bála jsem se Tě. Avšak cítila jsem se být od Tebe daleko. Stále jsem hledala Boha, ale stále mezi Ním a mnou byla nějaká bariéra. Nenacházela jsem žádnou cestu k jejímu překonání. Hodně jsem se modlila a často jsem četla Korán... Křesťany jsem nenáviděla jen proto, že nemilovali Boha, kterého jsem milovala já. Oni se k Němu nemodlili jako já... Existovalo však něco, co mne mátl, chyběl mi onen vnitřní pokoj, jenž oni měli a po kterém jsem já toužila.“

K tomu, aby se Nahed přiblížila k Bohu, vykonala pouť do Mekky. „Přitáhni mne k sobě,“ modlila se, „dovol, abych Tě cítila. Dotkni se mne. Možná, že satan zahlušuje mé city.“ Domů se vrátila ještě více nepokojná než předtím.

Jednou se jí dcera zeptala, zda by si mohla vzít za muže křesťana. Nahed se postavila tvrdě proti.

Ve škole potřebovali sekretářku. Vzdělávací úřady se dotázaly zástupkyně, zda přijme sekretářku s vysokou kvalifikací, avšak křesťanského vyznání. „Nesnažila jsem se ukrýt svůj odpor k této nabídce, mít křesťanku jako školní sekretářku, s níž budu muset denně být ve styku,“ píše Nahed. Ale pro dobré posudky na ni, zvláště o její poctivosti, ji nakonec Nahed přijala.

Nová sekretářka se jmenovala Samiah. Když se přišla přihlásit do zaměstnání, přijala ji Nahed místo ředitele, poněvadž byla na ni velmi zvědavá. „Byla jsem okouzlena způsobem, jakým se na mě dívala. Pozdravila jsem ji přezíravým úsměškem, což ji však nezmátlo. Samozřejmě jsem se všimla, že nosí velký křížek.“ Další den jsme znovu měli rozhovor, jenž na mne udělal silný dojem: „Ona se zcela lišila od lidí, které jsem znala. Byla silná, odvážná, avšak velmi přívětivá, přesvědčivá a sebejistá. Neznepokojovala se mým upřeným pohledem na ni. Ona má to, co mi schází a co hledám, pomyslela jsem si. Poprvé v životě jsem se cítila malá. Přestože měla třicet let a já čtyřicet, cítila jsem se jako ta mladší. Začala jsem ji líčit svou představu, jak má vypadat její práce. Chtěla mi, k mému překvapení, práci velmi usnadnit a byla připravena převzít větší díl mých úkolů. Dala mi pocítit, že mě má ráda. Ale proč? Asi všichni křesťané ze školy ji už upozornili, co může ode mne očekávat.“

Obdivovala jsem ji a začala jsem ji mít ráda. Měla jiný způsob mluvení, jemný hlas, jednala taktně a přívětivě. Byla úplně jiná než já. Její oči byly plné vnitřního pokoje.“

„Stalo se to jednou v říjnu roku 1987, kdy jsme trávily na rozhovoru celé hodiny a vůbec nám to nepřipadalo dlouho. Tehdy jsem se ji zeptala: ‘Semiah, věříš v Boha?’ Přisvědčila a řekla: ‘Kromě Boha neexistuje žádný bůh’. Nevěřila jsem vlastním uším, jak jsem byla překvapená. Ohromeně jsem se ptala dále: ‘Křesťané věří v jednoho Boha?’ Ona řekla s přesvědčením: ‘Ano. Jeden Bůh. Amen.’ Řekla jsem, jak jsem to chápala: ‘Věříte, že Kristus je Bohem a Panna Maria také.’ ‘To by byl polyteizmus,’ odpověděla, ‘a my nejsme žádní polyteisté. Věříme v jednoho Boha. Panna Maria je matkou Krista, ale není žádným Bohem.’

Měla jsem dojem, jako by se velká pyramida v okamžiku sesypala. Křesťané věří v jednoho Boha! Nechápala jsem křesťanství. Ve své nevědomosti jsem nebyla vůči křesťanům v pořádku. Připomněla jsem si vše, co jsem jim udělala, jaké křivdy jsem se vůči nim dopouštěla. Řekla jsem: ‘Vyprávěj mi o křesťanské víře.’ Když začala mluvit, cítila jsem vůni kadidla. Bylo to ohromující. Takovou vůni jsem ještě nikdy necítila. Nebyla jsem si jistá, zda je to skutečnost nebo sen.“

Tak vypadal Nahedin začátek cesty ke křesťanství. Nebylo to jednoduché. V horlivě modlitbě prosila Boha, aby jí ukázal správnou cestu k sobě. Věděla, jaké mohou být důsledky toho, když muslim přijme křesťanství. Ale byla připravena obětovat svůj život pro nalezení pravdy. Prosila Boha, aby jí tu pravdu ukázal. A tehdy ve snu uviděla Krista plného lásky, mírnosti, přátelství. Prodchnuta požehnáním, útechou, pokojem a štěstím se dívala na Něho a rozmlouvala s Ním.

Nahed přijala křest. Štěstí z nalezení Boha, plného lásky, blízkého člověkuvi, ji naplňovalo do té míry, že ji již necítila strach, jenž ji provázal tolik let. *„Kdo svůj život s otevřeným srdcem skládá, Bože, do tvých rukou, pro toho máš připravený životní plán a uspořádáváš jeho život. Tobě věčná čest a chvála. Tvá moudrost převyšuje každé lidské chápání.“*

V křesťanském prostředí Nahed ráda vyprávěla o své cestě poznávání Boha. Její svědectví se nahrávalo na pásek, protože bylo velmi cenné pro ty, kdo hledali Boha. Jedna z těchto nahrávek se neopatrností dostala do rukou úředníků pro bezpečnost. Pro Nahed začala cesta, jež jí ukázal Kristus na kříži.

Přestoupení z muslimské víry v zemích, kde je islám státním náboženstvím, se považuje za velezradu, za těžký politický zločin. A protože v Nahedině rodině bylo mnoho lidí na vysokých místech, nově pokřtěná měla před sebou tři možnosti:

1) Jít na úřad bezpečnosti a tam před funkcionáři a svědky ze své rodiny prohlásit, že nahrávka je padělek, distancovat se od jejího obsahu a nahrát novou kazetu s tímto jejím prohlášením.

2) Rodina ji bude muset umístit v zařízení pro mentálně postižené a prohlásit, že od svého mládí trpěla psychickými poruchami.

3) Rodina ji může zabít a nikdo nebude kolem této vraždy nic vyšetřovat.

Začalo zatýkání a pronásledování křesťanů, s nimiž se kontaktovala. Rodina byla připravena splnit pokyny bezpečnostních orgánů. Nahed se začala ukrývat. Utíkala z místa na místo, neboť po ní slídili jako po lovné zvěři, nebyla si jistá následujícího dne. Svou důvěru však vložila do Božích rukou a nebyla zklamána. Mnohokrát zcela zázračným způsobem procházela těsnými oky nastrojené sítě. Nakonec se jí podařilo spolu s dcerou pod falešným jménem uniknout do jiného státu.

Tam sepsala svůj život. V epilogu píše: *„Pane, požehnej vše, co jsem napsala, aby to přineslo požehnání těm, kdo to budou číst nebo poslouchat. Ó, Pane můj, který jsi proměnil mé srdce z kamene, dotkni se všech lidských srdcí, aby Tě poznala, Tebe milovala a byla schopna svůj život odevzdat do Tvých rukou. Ty sis je všechna zamiloval jako první.“*

Její osudy byly sepsány v její autobiografii a zveřejněny knižně.

*Teresa Tyszkiewicz
překlad z Miłujcie się bB*

Eutanazie začíná žít svým vlastním životem

Nedávné schválení eutanazie za asistence lékaře holandskou horní sněmovnou rozvířilo debatu a vyvinulo tlak na další země a následující reakci:

Dne 10. dubna minulého roku se Holandsko hlasováním stalo první demokratickou zemí, jež schválila eutanazii. I když její vykonávání bylo schváleno před více než dvěma desetiletími, doktoři vždy riskovali trestní stíhání za vraždu, pokud nedodrželi určitá kritéria. Zákon, který již loni prošel dolní sněmovnou, byl schválen 46 hlasy proti 28, jak uvedla tisková agentura Reuters ve dnu voleb. Ačkoliv většina holandských obyvatel je tomuto kroku nakloněna, tisíce protestujících zorganizovalo během volby mítink, aby vyjádřili svůj nesouhlas.

V Holandsku se ročně provádí asi 3000 eutanazií, oznámila 10. dubna agentura Telegraf of London. Toto číslo se pravděpodobně zvýší, neboť pacienti, kteří chtějí asistovanou sebevraždu, již nemusejí být nevléčitelně nemocní. Nynější zákon říká, že musí „nesnesitelně trpět“. Soudní případ před pár lety potvrzuje, že zoufalé ženě bylo po smrti jejích dvou dětí vyhověno v žádosti o eutanazii.

Křesťané pro pravdu (CFT) proti novému zákonu protestovali poukazující na oznámení o sebevraždách za účasti lékaře v případech, jež se ukázaly mylně diagnostikované. Státní průzkumy zaznamenávají, že více než polovina lékařů neuvědomuje úřady o svých účastech při eutanazii. Vláda odstraněním eutanazie z trestního zákona doufala, že takto bude motivovat lékaře k tomu, aby oznámili více případů. CFT však poukazuje na to, že po uvolnění zákona v roce 1998 čísla ohlášených případů klesla.

CFT se rovněž zmínilo o nedávném soudním případě, ve kterém doktor zabil pacienta bez jeho souhlasu. Lékař to zkontroloval s rodinou, která již nemohla snášet pohled na utrpení. Lékař byl obviněn z vraždy, ale nebyl potrestán.

Reakce na hlasování

Rozhodnutí legalizovat eutanazii bylo kritizováno v mnoha státech. Ruský ministr zdravotnic-

tví Jurij Ševčenko řekl, že u tohoto zákona hrozí nebezpečí zneužití. „Představte si, starého nemocného člověka, kterého přiměli k smrti, aby mu mohl být odebrán majetek a byt,“ řekl. „Toto je těžký hřích a my ho nesmíme připustit.“ V USA ve státě Illinois, skupina zabývající se právy postižených (Not Dead Yet - ještě živí) rovněž odsoudila toto jednání. „Holandské zkušenosti s eutanazií v minulých letech můžeme nejlépe popsat jako narůstající nezáměrná a bezcitnost.“

Biskup Tadeusz Pieronek, bývalý generální vikář polského episkopátu, řekl: „Povolení eutanazie v jedné sféře se může vyhnout kontrole a ohrozit jinou skupinu lidí - ty nechtěné a postižené.“

V Německu kardinál Karl Lehmann, předseda katolické biskupské konference, obvinil Holandsko z přijetí „kultury smrti“, když jako první země legalizovalo ‘milosrdné zabíjení’

a asistovanou sebevraždu, oznámil New York Times 12. dubna 2001. Řekl, že je „nepochopitelné“ aby holandsští lékaři „raději pomohli pacientům k smrti, než aby jim pomohli v jejich těžké situaci.“

Kardinálovo prohlášení vyjádřilo část bouřlivé reakce v Německu na zákon o eutanazii. Přední stránky novin přinášely prohlášení ministrů, kritiků doktorů a všichni se shodovali na tom, že si Holandsko „hraje s ohněm“ a ponese nebezpečné důsledky.

Další země následují

Hlasování komentoval holandský ministr zdravotnictví Els Borst slovy: „Doufám, že další parlamenty najdou odvahu začít podobné debaty,“ uvedl Reuters 10. dubna. O pár dní později 13. dubna nejmenovaný zdroj oznámil, že lékařská skupina v Jižní Koreji vyvíjela tlak, aby dostala právo ukončit léčbu u nevléčitelně nemocných pacientů. Milosrdné zabíjení je v Jižní Koreji ilegální, ale korejská lékařská asociace zastupující 70 000 doktorů navrhla etický kodex, jež by dal lékařům větší volnost v rozhodování o osudu pacientů, kteří trpí nesnesitelnou bolestí bez vyhlídky na život. Pokud bude odhlasován, dovolí tento nový etický kodex lékařům přerušit léčbu u nevléčitelně nemocných pacientů podle jejich vlastního zvážení nebo pokud budou požádáni tak učinit na žádost rodin pacientů. Lékaři rovněž nebudou moci odmítnout naléhání rodin pacientů, jestliže budou přesvědčeni, že léčba je z lékařského hlediska zbytečná.

Ve Francii ministr zdravotnictví Bernard Kouchner oznámil, že plánuje vyvinout nátlak na to, aby byla eutanazie legalizována, oznámil Reuters 16. dubna. Kouchner uvedl lživé volební názory a řekl deníku Le Monde: „Je čas, abychom mluvili o této otázce otevřeně, bez arogance zaujatých názorů nebo řečnických ideologií.“ Kouchner, spoluzakladatel charitativní organizace Mediciens Sans Frontières (lékaři bez hranic), se vrátil v únoru do francouzského parlamentu z Kosova, kde plnil posláním coby administrátor Spojených národů.

Pro holandského ministra zdravotnictví Borstra není legalizace eutanazie konečnou za-

stávkou. Podle článku španělského deníku El Mundo je Borst nakloněn typu „sebevražedné pilulky“, která bude snadno k dostání pro staré lidi i pro ostatní, kteří jsou prostě „unaveni životem“.

Tím se liší od zákona pro eutanazii, vysvětluje Borst, protože nový zákon je ohraničen pro ty, kteří trpí vážnou nemocí; sebevražedná pilulka na druhé straně bude přístupná těm, kdo nechtějí dále žít.

Potřeba přiměřené péče

Na druhou stranu výroků pro smrt se nabízí zlepšení bolestivé léčby a učinění snesitelnějšího života pro pacienty. Italský deník La Repubblica 18. března oznámil, že pokud je o pacienty dobře postaráno, žádosti o eutanazii mizí.

Studie doktora Karla Ripamontiho u 900 000 pacientů ukazuje, že ti, jejichž přáním je urychlit smrt, nejsou adekvátně léčeni. Důkazem je, že z 900 000 lidí pouze jeden požádal o asistovanou sebevraždu a i tento pacient si to rozmyslel poté, co byl adekvátně léčen.

A nejen to, průměr sebevražd v Itálii mezi lidmi, kteří mají rakovinu je 0,027 %, což je méně než u zbytku populace. Studie dokazuje, že touha po sebevraždě se u pacientů vyskytuje v prvních 6 měsících po stanovení diagnózy. Tato touha mizí, jestliže pacient obdrží patřičnou proti bolestivou léčbu.

Podobných závěrů bylo dosaženo kanadským lékařským expertem Balfourem Mountem, který otiskl v časopise Royal College of Physicians and Surgeons of Canada článek o tom, že země musí dramaticky zlepšit péči o pacienta, jestliže se chce vyhnout eutanazii.

Mount argumentoval tím, že péče o pacienta v Holandsku pokulhává za ostatními státy a že asistovaná sebevražda byla raději přijata jako řešení, než aby se zlepšila optimální péče o nevléčitelně nemocné.

Z katolického hlediska je třeba opět připomenout, že lidský život je nedotknutelný a je třeba ho chránit od početí až po přirozenou smrt. Dobrovolná eutanazie představuje vždy vraždu, ať jsou její způsoby a důvody jakékoli.

Motto:

Jak bychom mohli mlčet před takovým přívalem násilí a nevidané krutosti, které přivádějí jednotlivce a národy až na samý okraj propasti? Jak je možné, že v našem století, ve století vědy a techniky, kdy jsme schopni pronikat do tajemství prostoru, jsme v otázkách krutého porušování lidské důstojnosti bezmocnými svědky?

Jan Pavel II.

Pochod pro život

Rozhovor s účastníkem loňského Pochodu pro život, panem Gustavem P.

S.B.: Co Vás k účasti na Pochodu vedlo?

G.P.: Umělé potraty považuji za největší zlo naší doby, možná všech dob. Jsou to ročně na světě miliony lidí, kteří přicházejí o život. Jen v ČR je to nyní asi 40 tisíc ročně. Je strašné pomýšlení, že Ti, kteří to způsobují, nejsou v podstatě zločinci, ale rodiče a lékaři, kteří by nenarozené děti přece vždy měli chránit. Jsem přesvědčen, že velkou roli v tom hraje nevědomost, uspané svědomí, špatný vliv nemorálních zákonů a sdělovacích prostředků. Proto je potřeba využít každé možnosti jak obrátit pozornost společnosti k těmto otázkám, jak oživit společenskou diskusi. A Pochod je takovou příležitostí.

S.B.: Myslíte, že je to účinný prostředek?

G.P.: Myslím, že ano. Podobné akce přece pořádají lidé i z různých jiných důvodů. Kdyby to nemělo smysl, nedělali by to. Samozřejmě, že účinek může být přímo úměrný počtu účastníků.

S.B.: Cítíte nenávist k těm, kteří vás svým jednáním nutí protestovat?

G.P.: Spíš je lituji. Především matky, které jsou k tomuto činu často dotlačeny okolím a potom mnohdy trpí výčitkami svědomí po celý život. Ale lituji i ty, kteří je přesvědčili, špatně informovali, dezorientovali: rodiče, známé, lékaře i politiky s jejich špatnými zákony. A nejvic lituji ty, kteří se zabíjením nenaro-

zených přímo živí. Nevěřím, že mohou být šťastni. A jaké vyhlídky mají po smrti, jestliže se neobráťtí? Těžko vlastně rozhodnout, kdo více potřebuje pomoci, jestli oni nebo jejich oběti. Musíme se za ně více modlit, více postit, pomáhat ženám v tísní, ale také více mluvit, vysvětlovat, protestovat. Abychom zachránili viníky, jejich potenciální oběti, ale i sebe. Ježíš přece řekl: „Cokoli jste učinili jednomu z těchto mých nejmenších bratří, mně jste učinili.“ Neřekne nám při soudu: „Byl jsem ohrožen a nepomohli jste mi?“

S.B.: To jsou závažná a pravdivá slova.

G.P.: Odpovídají situaci. Nejde o nějakou maličkost. Zde je v sázce časný i věčný život milionů lidí. A hrozí nedozírné následky pro budoucnost celého lidstva. Neúcta k lidskému životu se projevuje dalšími „vymoženostmi“ zla: eutanazií, genovými manipulacemi, klonováním lidí na „náhradní díly“. Kdo dohlédne konce tohoto řetězu, na kterém se v poslední době stále rychleji objevují další články? Papež v těchto souvislostech varovně hovoří o šíření kultury smrti. Já jsem ale pro život. A každého, kdo je také pro život si dovoluji pozvat na letošní Pochod. V předchozích letech se sešlo kolem tisícovky lidí. Letos ať je tomu jinak. Kéž je nám Praha malá.

děkuji za rozhovor, otázky kladla S. Bernardová

Letošní pochod pro život se koná v sobotu 23. března 2002 v Praze. Začíná mši sv. v Týnském chrámu ve 13.00 hodin. Po mši sv. se půjde určenou trasou na Václavské náměstí, kde budou krátké proslovy a krátký hudební program ostravské skupiny Paprsky.

Náš pan děkan P. Josef Jiran

Hodiny na věži píseckého kostela právě odbíjely tři čtvrtě na deset. Píše se 10. srpna 2001. Nedlouho poté, co odsloužil poslední mši svatou na tomto světě, umírá na dlažbě před svým děkanským kostelem „voják Kristův“, písecký děkan, čestný papežský prelát, monsignore ThDr. Josef Jiran.

Jestě než vydechl naposled, dostalo se mu posledního pomazání od otce Patrika Maturkaniče, kaplana píseckého. Písecké ovečky ztratily svého milovaného pastýře...

Kdo to byl vlastně „náš“ pan děkan?

Josef Jiran se narodil 8. 3. 1927 v Písku. Zde odmaturoval na zdejším gymnáziu a poté vstoupil do českobudějovického semináře. Vysvěcen na kněze byl v nejtěžších letech komunistické diktatury roku 1952. Páter Josef byl od té doby pod neustálým dohledem StB, mnohokrát byl vyslýchán a po řadu měsíců i vězněn.

Brzy po vysvěcení mu byl odňat státní souhlas ke kněžské službě. Poté rozvázal uhlí, pracoval jako řidič nákladních automobilů a kácel stromy na těžko přístupných svazích orlické přehrady. V roce 1967 opět stoupl zájem o jeho osobu a hrozilo další zatčení. Proto roku 1968 za dramatických okolností opouští republiku a odchází do emigrace do SRN. Odtud je Římem poslán do Švýcarska, aby tam sloužil jako duchovní správce českých a slovenských uprchlíků. Po skončení této mise se vrací zpět do SRN, kde působí až do roku 1990. V tomto roce reaguje na výzvu našich biskupů a vrací se do rodného Písku, kde po dlouhých 22 letech mohl opět svobodně sloužit mši svatou na našem území.

Jeho vysoká pracovitost, obrovská vytrvalost a neobyčejná inteligence mu v cizině získaly mnoho přátel. Již od počátku 70. let začal prostřednictvím statečného píseckého primáře Miroslava Macháčka distribuovat do Čech Bible, léky, finanční prostředky pro kněze, řeholní sestry a další křesťany. V 80. letech, v době hospodářské krize v Polsku se mu podařilo do této postižené

země poslat ze SRN několik kamionů s potravinami. Po pádu železné opony se jeho charitativní úsilí znásobilo. Finančně se podílel i sám uskutečnil opravy desítek kostelů, obstarával pro kněze a řeholní sestry kopírovací stroje, stolní varhany, automobily. Hned po svém návratu začal pracovat na opravě píseckého děkanského kostela a zaplatil převážnou část potřebnou k pořízení nových zvonů. Roku 1997 zprostředkoval částku 5 milionů korun pro záplavami postiženou Moravu. O tři roky později uskutečnil stavbu nového kostela sv. Karla Boromejského na Hradišti v Písku. Po návratu do Čech uspořádal mnoho poutí do SRN, Rakouska, Francie, Švýcarska.

Jelikož si byl vědom všeobecně omezených znalostí věřících způsobených předchozím ateistickým režimem, pravidelně pořádal kurzy věnované víře, výkladům Písma svatého a církevním dějinám. Určitý čas přednášel dogmatiku na Teologické fakultě v Českých Budějovicích.

5. 4. 1994 byl za své zásluhy odměněn Svatým otcem, který jej jmenoval čestným prelátem.

Je těžké vyjádřit, co pro nás náš milovaný pan děkan znamenal, ale jedno je jisté. O Josefu Jiranovi by se dalo říci, že byl v pravém slova smyslu lvem na kazatelně, ale my, písečtí farníci, kteří jsme měli čest ho poznat více, víme, že byl tím nejpokornějším beránkem Kristovým.

Josef Jiran by se 8. 3. 2002 dožil 75. narozenin.

farník Michael Sekyrka

Uслыšená prosba

Cosí neustále tížilo mé svědomí. Měl jsem pořád takový pocit jako bych na něco důležitého, co jsem měl udělat, zapomněl. Dlouho, předlouho jsem střídavě přemýšlel a pak to zase pouštěl z hlavy, snad to znáte. Až docela nedávno jsem na to přišel. Zapomněl jsem totiž poděkovat své mamince. Dnes již vlastně jediné mamince. Mamince nás všech - Panně Marii. A za co? Za záchranu života mé maminky, což se stalo za neobvyklých okolností. Proto si dovoluji vám o tom vyprávět.

Bude tomu již osmý rok, kdy u mě v zaměstnání, vzdáleném 150 km od místa bydliště mé maminky náhle zazvonil telefon a v něm rozechvělý hlas našeho známého mi oznamoval, že moje maminka (62 let), která nebyla nikdy nemocná, byla v bezvědomí převezena do nemocnice. Bylo to pro mě jako rána z čistého nebe, jako šlehnutí bičem. Okamžitě vyvstaly otázky jako: „Proč? Co dělat? Jak mohu pomoci?“ Cítil jsem se najednou tak bezmocný.

Lékaři zjistili, že příčinou jejího náhlého bezvědomí je těžká cukrovka, jejíž hodnota v krvi dosahovala smrtelné výše a trvala již více než deset hodin. Z toho důvodu také nedávali lékaři žádnou naději, že se z bezvědomí, vlastně z komatu probere k životu. Jen jejich strohé sdělení o tom, že příštích 48 hodin bude pro ni kritických a rozhodujících, dávalo minimální jiskřičku naděje, že snad, možná není ještě všechno ztraceno. Jak tuto jiskřičku naděje však přimět k tomu, aby se rozhořela jasným světlem - světlem života? Věděl jsem, že sám to nedokážu, že to dokáže jen jediný na světě - všemohoucí Bůh.

Hned následující den jsem se nikoho v zaměstnání na nic neptal a odebral se do nejbližšího kostela na mši svatou do kostela Nanebevzetí Panny Marie, neboť jsem to v tento okamžik považoval za nejdůležitější. Po mši sv. jsem se jí s důvěrou svěřil s tím, co mě tíží a trápi a poprosil ji o pomoc a přimluvu

u svého Syna za záchranu života mé maminky. Myslel jsem přitom, kdyby to mohlo být alespoň na rok či dva, aby se mohla potěšit se svou jedinou šestiletou vnučkou a abychom se mohli potěšit i my s ní, neboť to byla hodná a nám velmi milá bytost.

Ze mše svaté jsem odcházel s pocitem, že jsem udělal vše, co jsem udělat mohl a s netrpělivostí jsem očekával den příští - rozhodující.

A nemožné se stalo skutečností. Ona se, podle prohlášení lékařů, zázkramem probrala z tak těžkého, smrtelného komatu k životu a po měsíci mohla být z nemocnice propuštěna domů. Je samozřejmé, že toto uzdravení nezůstalo bez následků, neboť tak silná cukrovka způsobila, že jí velmi zeslábl zrak (narušeny sítnice), takže nemohla číst ani psát a okolní předměty a lidi viděla mlhavě.

Několikrát jsme se navštívili a vzájemně potěšili. Maminka samozřejmě dodržovala předepsanou dietu a pravidelné kontroly lékařů. A zdálo se, že to tak půjde dál a ona se s námi bude ještě dlouhá léta těšit.

Když se však od této události blížil konec druhého roku, začala se maminka najednou při chůzi silně zadýchávat a musela často odpočívat, což se předtím u ní nikdy neprojevovalo. Současně začínala nebyvale otékat. Došlo to tak daleko, že jednoho dne upadla opět do bezvědomí a musela být převezena do nemocnice, kde jí lékaři zjistili onemocnění ledvin a musela se okamžitě podrobit operaci, ze které se však již z důvodu velmi zesláblého srdce (utržená chlopečí) nikdy neprobírala. Odešla na věčnost usmívající se. Snad jí Bůh přijal s otevřenou náručí. Ráda nosila záračnou medailku, kterou jsem jí opatřil a v mládí ráda chodila na „májovou“.

Děkuji tímto Panně Marii za její přimluvu u svého Syna a Pánu Bohu za jeho pomoc, což mě od té doby ještě více utvrdilo v přesvědčení, že u Boha skutečně není nic nemožné.

Jistá legenda říká, že sv. František běhal po assiských ulicích a volal: „Láska není milována!“ Další století to jen potvrdila.

Sestra Marie Faustyna Kowalska se narodila v roce 1905 na prahu nejbouřlivějšího století v dějinách světa. Při křtu dostala jméno Helena. Byla třetím z deseti dětí rodičů Marianny a Stanislava. Vyrůstala na vesnici. Tři třídy základní školy představovaly celé její vzdělání. Potom následovala jen práce a pomoc při

žít, „*chci je vylít na všechny lidské duše.*“ Je to obraz Božího srdce stravovaného láskou jakoby ohněm.

Bůh není jenom „Velký hodinář“, který by se přestal zajímat o svět

Ježíši, důvěřuji Ti

Bůh je Milosrdenství

výchově mladších sourozenců. Žila pouze 33 let a z toho 13 jako řeholnice. O jejich mystických zážitcích věděli pouze její představení a zpovědníci. Sestry ji dlouhou dobu považovaly za línou podvodnici, neboť často byla nemocná, a tak nemohla vykonávat těžké fyzické práce. Zemřela na tuberkulózu.

Světů zanechala poselství, jež v sobě zahrnuje celé Evangelium - Bůh je Láska. A co více - je Milosrdenství - láska účinná.

Pod obrazem namalovaným na Ježíšův příkaz, a který Ho představuje, vidíme nápis: Ježíši, důvěřuji Ti! Je to jednoduchý návod, jak zakusit toto Boží milosrdenství - je třeba důvěřovat. „*Toužím po důvěře (...), vybižej duše k velké důvěře v mé bezedné Milosrdenství. Ať se ke mně nebojí přiblížit duše slabá, hříšná a i kdyby měla více hříchů než je písku na zemi, všechno utone v moři mého Milosrdenství.*“

V Deníčku, který sepisovala na výzvu zpovědníka, můžeme nalézt tato slova: „*Pálí mne plameny milosrdenství,*“ říká Je-

v okamžiku jeho uvedení do pohybu. Bůh je živý, je to milující Osoba! Jeho láska překoná každou překážku, neboť nic nás nemůže oddělit od Jeho lásky kromě našeho nezlozmného rozhodnutí proti Němu. „*Ty víš, co si žádá láska,*“ říká Ježíš Faustyně, „*pouze jednu věc, a tou je opětování.*“

„*Neboj se, hříšná duše, svého Spasitele. Přibližuj se k tobě, protože vím, že sama nejsi schopna povznést se ke mně. Neutíkej, dítě, od svého Otce, chtěj vstoupit v rozhovor se svým Bohem milosrdenství, který ti chce sám říct slova odpuštění a obdarovat tě svými milostmi... Zapsal jsem si tě do svých rukou. A vyryla ses hlubokou ranou v mém srdci.*“ S láskou to je jako se sluncem. Život bez lásky je šilensstvím a sebezničením. Co se děje s rostlinou, které se nedostává světla? Totéž co s člověkem žijícím bez Lásky - umírá. Jestliže se dnes zvedají hlasy, že svět hyne, tak věřte mi, to není v první řadě kvůli znečištění životního prostředí.

V. Stawowski

V Jubilejním roce 2000 při kanonizaci sestry Faustyny Svatý otec ohlásil ustanovení svátku Božího Milosrdenství v celé církvi, jenž se má slavit vždy druhou neděli velikonoční.

Nechme je také přijít

Před několika lety jsem v jednom farním zpravodaji četl pozoruhodný článek. Byl to vlastně dopis. Nevím už, kdo ho napsal, ale autor tohoto dopisu psal jako by jménem malého dítěte.

V dopisu toto dítě děkuje všem farníkům, že ho přijali do společenství farnosti, že se s nimi může zúčastňovat bohoslužeb, že tak může být blízko Ježíši, který je zdrojem lásky a pokoje. Omlouvá se, že zatím nevydrží chvíli na místě, pořád se vrtí nebo někde leze, omlouvá se, že ruší svým štěbetáním a někdy i pláčem. Je však rádo, že může být přítomno bohoslužbám a podvědomě nasávat duchovní atmosféru, zbožnost.

Je dítě Boží a v kostele, v domě Božím je vlastně doma. Vždyť kdo je blíž k Bohu než tito maličci? Jsou čistí, prostí, bezprostřední, důvěřiví, jejich duše ještě není obtížena hříchem. Jejich andělé hledí na tvář nebeského Otce.

Po čase si zvyknou, zklidní se. A kostel jim bude důvěrně známým prostředím, druhým domovem. Můžeme říci, že malé dítě ještě ničemu nerozumí, že je zbytečné, aby bylo v kostele. Však Ježíš, přítomný v Eucharistii, ač se to nezdá, může v těchto malých, čistých duších vykonat velké věci. Vždyť On sám nás vybízí: *Nechte maličké přicházet ke mně, nebraňte jim, neboť takový patří nebeské království (Mt 19,14). Sám rád a často brával děti do náruče a žehnal jim (Mk 10,16).*

Přítomnost malých dětí na bohoslužbách je někdy velmi náročná nejen pro rodiče, ale pro všechny zúčastněné. Ti bývají rušeni svými malými, hlučnými a neposednými „bratřími a sestrami“. Proto bych chtěl těmito řádky poděkovat všem, podobně jako to malé v dopise, kteří mají s těmito malými a vlastně i s jejich rodiči trpělivost. Díky za to. A věřím, že se tyto vaše oběti, vynaložená trpělivost a veliká, někdy i marná snaha soustředit se, přinese hojně požehnání. Pomyslete, co je horším zlem: bohoslužby, na kterých ruší křik a běhá-

foto: archiv

ní malých dětí nebo bohoslužby, na kterých nejsou vůbec žádní mladí, žádné děti ani mládež, za to však reálná naděje, že se kostel během několika let zcela vyprázdní. Kde nepláčou děti, tam pláče kněz. Protože farnost bez dětí je farností bez budoucnosti.

Myslím, že pokud se děti nenaučí chodit do kostela se svými rodiči, pokud si nezvyknou na atmosféru bohoslužeb už jako malé, později jako větší si budou zvykat už hůře. Dítě už mezitím pozná mnoho jiného, hry, televizi a kamarády a bude je to lákat spíše na hřiště než do kostela. O to více, oč více bude mít nevěřících kamarádů (a nevěřících dětí je dnes většina). A o to méně, oč méně bude znát Ježíška, který je přítelem dětí a přebývá v kostele ve svatostánku. Zůstává tam proto, že nás má rád a také proto, abychom k němu mohli chodit.

Za výchovu dětí, za jejich vedení k Bohu jsou zodpovědní především rodiče. Ale bez pomoci ostatních věřících jsou téměř bezmoc-

ní. Vždyť dítě je vychovááno, ovlivňováno především prostředím, ve kterém se pohybuje, kde vyrůstá.

A jak přivést děti k Bohu v dnešní tak ateistické a víře nepřátelské společnosti? Bez pomoci a trpělivosti i modliteb všech vás, milí bratři a sestry, to my, rodiče, budeme zvládat jen s těžší.

Dítě do kostela jistě nelze brát vždy. Někdy je lépe pro dítě, rodiče i okolí, když zůstane doma. Vždyť je to tvoreček bezbranný, potřebuje pravidelně jíst, hodně spát. Někdy ho trápí všelijaké nepříjemné věci jako větry nebo rostoucí zuby. A jistě ani určitý stupeň pušení, o který se děti v kostele téměř vždy postarají nesmí překročit únosnou hranici.

Tam, kde nejsou prostory kostela uzpůsobeny pro rodiče s dětmi, je dobré, když se mohou rodiče prostřídat. Zatímco jeden jde na mši, druhý zůstane s dětmi doma. Když se vrátí, jde do kostela druhý. Na druhou mši nebo do sousední farnosti. Ale zdaleka ne vždy a všude mají rodiče takovou možnost. To se potom taková maminka nedostane na mši svatou velmi dlouho. Než dítě odroste, může přijít na svět další a všechno začne znovu.

I maminka je však dítě Boží a potřebuje duchovní posilu, svátosti, setkání s Kristem při mši svaté. Potřebuje se utvrzovat a růst ve víře. Potřebuje křesťanské společenství. Radio Proglas je velkým pomocníkem a požehnáním, ale může tyto hodnoty zprostředkovat jen částečně.

A tak by se mohlo stát, že maminka do kostela nechodí. Když se po čase vypraví, dítě vyrušuje. Maminka se těžce soustředí, protože konejší dítě. Navíc se setká s reakcemi některých lidí, kteří vyjadřují svou nevoli. „Proč nesedí s děčkem doma? To ani nemá cenu chodit do kostela, člověk z toho nic nemá.“ A tak se maminka zase stáhne. Oporu a posilu ve víře ve farním společenství nenašla. Dlouho se do kostela s dítětem neodváží. A neodváží se ani některé další maminky, které se o tom dozvědí. Může se pak stát, v dnešní ateistické společnosti docela lehce,

že taková mladá žena, která nemá možnost plného duchovního života, nakonec postupně ztratí víru. A to je opravdu tragédie.

Se vztahem k Bohu je tak trochu jako s lidským přátelstvím. Pokud se často scházejí, jsou v kontaktu (např. spolužáci, kolegové), jejich přátelství je pevné. Když se však rozejdou, přátelství časem zanikne.

Snažme se všemožně předcházet takovým smutným koncům. Vždyť jsme všichni údy téhož Kristova těla - Církve, jsme spojeni stejnou vírou a máme vůči sobě navzájem jeden za druhého odpovědnost. Budme proto, jak nás k tomu vybízí sv. Pavel k sobě navzájem laskaví, pokorní, mírní a trpěliví, snažejme se navzájem v lásce a snažme se zachovávat jednotu ve smýšlení spojení poutem pokoje (Ef 4,2-3).

Modleme se za naše rodiny, aby v nich bylo více víry a vzájemné lásky. Vždyť v rodinách je budoucnost církve i národa.

*Roman Tomek
(Otec dvou dětí 3 a 1 rok)*

Modlitba matky

*Pane, dej mi oči,
které uvidí v mých dětech
Tvoje milující srdce,
a Tvoji něžnou pomoc při jejich růstu.
Dej mi Tvou moudrost věst je,
a Tvoji sílu, když odchází z domu.
Amen.*

Duchovní otče, minule jsi mi vyprávěl o falešných představách o Bohu, které mohou vyvolat vážné krize víry. Myslím si, že zde hraje svou úlohu také způsob náboženské výchovy. Zvláště když rodiče a vychovatelé nutí dospívající mládež k určité náboženské praxi, mohou dosáhnout pravý opak. Jak bychom mohli pomoci takovým našim kamarádům, jako je např. Věrčina spolubydlící, o které jsem ti minule vyprávěla.

Víš, Sylvo, krátce se nedá všechno vysvětlit. Něco ti vysvětlím a ostatní je třeba si prostudovat v katechismu katolické církve. Víme, že křtem jsme se v Ježíši Kristu stali Božími dětmi, údy jeho tajemného těla - církve. A tak je přirozené, že

nám Pán Ježíš

Rozhovory se Syloou

Bůh - náš Otec

předává správnou představu o Bohu, abychom ho nazývali Bohem Otcem: „Vy se modlete takto: Otče náš...“ Toto oslovení existovalo i v jiných náboženstvích, ale používalo se pouze ve smyslu jakési okřídlené fráze. Vyjadřovalo to buď, že všechno pochází od Boha anebo že existuje nějaké fyzické příbuzenství mezi bohy a lidmi. Ježíš Kristus nechce tvrdit ani jedno ani druhé. My nejsme Božími dětmi v tomtéž smyslu jako je Ježíš Kristus Božím Synem. Jemu je Boží život přirozený, neboť on sám je Bůh, ale my jen dostáváme účast na Božím životě.

Co znamená, že křesťané nazývají Boha svým Otcem, na to by člověk nikdy nepřišel. Bůh totiž není „nějakou nejvyšší bytostí“, která kdesi osaměle a daleko trůní nad světem a ponechává ho jeho osudu, ale je „Bohem pro nás“, který nám dává podíl na svém životě. Proto se mu můžeme svěřit jako dítě, a Pán Ježíš nám říká: „Vždyť váš Otec ví, co potřebujete, dřív, než ho poprosíte“ (Mt 6,8).

Bůh ví, jak to s námi je. I kdyby na nás nikdo nemyslel a nevěděl o nás, On ví a hledá na

foto: BS

nás jako Otec, který chce pro nás dobro. Na tomto místě by sis mohla přečíst podobenství o marnotratném synu, jež je zachyceno v evangeliu sv. Lukáše v 15. kapitole.

Možná že, teď někdo zapochybuje: Opravdu toto všechno platí také o mě? Skutečně nám Bůh vyšel až tak vstříc? Já mám mít účast na Božské plnosti života? Jsem „Boží dítě“? Na tyto otázky existuje jen jedna jediná odpověď, na kterou jsme vždy znovu odkázáni, když sledujeme a zkoumáme Boží konání v našich lidských dějinách: „Bůh je láska“ (1 Jan 4,8-16), a láska dokáže takové věci. Toto je ústřední výpověď křesťanské víry, kolem které se vše otáčí. A toto je i ta správná představa o Bohu, kterou nám přinesl Ježíš Kristus.

Přivádět násilím a pod strachem děti k Tomu, který je Láska, je těžké protiřečení si. K lásce k Bohu není možné nikoho přinutit, je třeba pro ni získávat, a to především dobrým příkladem, praktickým životem podle evange-

lia. Velmi mnoho můžete udělat na setkáních ve společenstvích a mezi svými kamarády na internátě. Je důležité, abyste kamarádům a kamarádkám, kteří prožívají krizi víry, způsobenou falešnými představami o Bohu, ukázali radostný život z víry, nefalšovanou radost křesťanského společenství, která se snaží pomoci ne násilným přesvědčováním, ale úctou vůči svobodě a důstojnosti druhého. Na rovině čistě lidské je třeba navázat co možná nejlepší kamarádství a potom se snad sama Věřčina spolubydlící bude ptát: Proč vy jste jiní křesťané, než jsem byla já? Pak jí budete

moci vysvětlit, že problém je ve falešné představě o Bohu a možná i ve výchově, která byla jistě míněna upřímně, ale nemohla dosáhnout svého cíle, protože lásce není možné učít bičem.

Modlím se za tebe, Sylvo, i za všechny mladé lidi, zvláště za ty, kteří prožívají krizi víry, aby se setkali s mladými křesťany plnými radosti; aby byli s otevřeností přijati do společenství, jež jsou bohužel občas těmto lidem uzavřené, aby našli trpělivé zpovědníky, kteří by jim pomohli.

P. Ladislav Csontos

Zachovej řád a řád zachová tebe

V „dubčkovském jaru“ se více otevřely hranice k nám. Tak jsme měli možnost vidět naše kolegy ze zahraničí. Holandsko mělo tenkrát, hlavně pro ty pokrokovější, „zvuk“. A jednoho dne přijely dva autobusy teologů a teoložek. Hodně jich bylo „párovanych“, vedli se v podpaží, většinou kouřili jako fabriky. Dozvěděli jsme se, že u nich pronáší konsekrační slova ten, na koho přijde řada, bez ohledu na to, je-li to kněz či laik. „Breviář se nemodlíme, máme bibli!“ říkali hrdě. A my uvažovali, že v breviáři je také kus bible a k tomu církevní Otcové! Když návštěva odjela, řekl nám tehdejší Otec rektor Poul: „Doufám, že vám to, co jste viděli, stačilo a že si nebudete brát za vzor takové lidi!“

V tom samém čase dubčkovského uvolnění začala větší komunikace mezi různými fakultami. Nynější Otec biskup Radkovský navázal tenkrát kontakty s Komenského evangelickou teologickou fakultou, pak i s Husovou československou. Uskutečnily se vzájemné návštěvy. Vzpomínám, jak k nám do Litoměřic, do semináře, poprvé přijela delegace obou fakult. Po společné besedě si návštěva prohlížela budovu a najednou „objevili Ameriku“. Nával u relátoru v kaple, kde byl vyvěšen náš denní řád. Horlivě si jej opisovali, potom řekli, že nám jej závidí. Že máme stanoven čas na modlitbu, na studium, vycházky atd. A že se pokusí něco podobného zavést i u nich. A bylo to právě v čase, kdy velká část našich bohoslovců reptala na denní řád! Že stále zvoní zvonek, že člověk stále musí někam chodit, že není svoboda. Pro naše „rebelanty“ bylo to, co naši odloučení bratři objevili, pořádnou sprchou! Otec rektor řekl: „Chlapci, až jednou budete někde na farách, pak si na to zvonění vzpomenete. Co byste pak dali za to, kdyby vás něco stále upozorňovalo na to, co máte v dané chvíli dělat! Často na to vzpomínám. Po letech pastorační si znovu a znovu ověřuji, že platí ono: „Zachovej řád a řád zachová tebe!“ Podobné to bylo i se soužitím. Našemu semináři říkali „krabička sardinek“. Člověk stále o někoho zakopával, stále někomu vadil. Ani já, jako generální prefekt jsem nespával sám. Takový přepych tam nebyl možný. „Jednou si vzpomenete, až budete na faře sami a soused daleko, že i toto bylo velkým darem!“ říkal Otec Poul.

Člověk stále více oceňuje, jakým darem je společenství. Kněží, kteří se pravidelně scházejí, pokud možno týdně, mají méně problémů a s pomocí spolubratrů vyřeší to, co jim roste „přes hlavu“.

Z deníku Otce Jana Topenčička

Drahé děti, když nás něco trápí (někdo se uhodil a poranil, nebo je mu smutno, nebo ho bolí hlava, nebo je mu špatně, nebo mu někdo ublížil, někdo zase dostal špatnou známku ...), myslíme obyčejně jen sami na sebe a na tu svou bolest. Nenapadne nás myslet na to, jak se daří někomu jinému.

Ale jak to dělá Pán Ježíš? Když nejvíce trpěl, když byl na kříži, myslel nejdříve na ty druhé. I na ty, kteří mu nejvíc ublížili. Prosil svého Otce za odpuštění pro ně a omlouval je. Řekl: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“ Zločinci, který ho prosil: „Pamatuj na mne, až přijdeš do svého království“, odpustil všechno a slíbil mu: „Dnes budeš se mnou v ráji.“ Pannu Marii, která stála vedle kříže a ve své duši prožívala nesmírnou bolest, svě-
řil nejlepšímu z apoštolů, svatému Janu, který jediný z apoštolů měl odvahu přijít.

Ten tam vlastně zastupoval všechny apoštolů a celou církev, nás všechny. Svatého Jana a s ním nás a všechny lidi světil lásce mateřského srdce Panny Marie, její přimluvě, ochraně a pomoci.

Viděli jste asi někde obraz nebo sousoší, které znázorňuje to, co říká Písmo svaté slovy: „U Ježíšova kříže stála jeho matka.“ Později byla o tom napsána krásná latinská báseň, která začíná slovy: „Stála Matka“, latinsky „Stabat Mater“. Tato slova se také stala názvem mnoha hudebních

skladeb vynikajících umělců, kteří tuto báseň zhudebnili. Jedna z nejkrásnějších je od českého

U Ježíšova kříže stála jeho matka

světoznámého skladatele Antonína Dvořáka.

Svá trápení svěřujeme s důvěrou a láskou Panně Marii. Jako

byla se svým Synem při jeho utrpení, podobně ve své mateřské lásce k nám je i s námi. U ní vždycky najdeme útěchu, posilu, pomoc.

Podobně jako Pán Ježíš snažme se také myslet na druhé, vidět, že i oni mají své bolesti, starosti, úzkosti, zármutek. A podle svých možností pomáhat, potěšit, povzbudit, udělat radost. Často uvidíme, jak Bůh přitom i naše trápení promění v radost a pokoj.

Pán Ježíš nejen trpěl a zemřel, ale také třetího dne vstal z mrtvých a teď je ve věčné slávě a radosti. I nás tam chce jednou

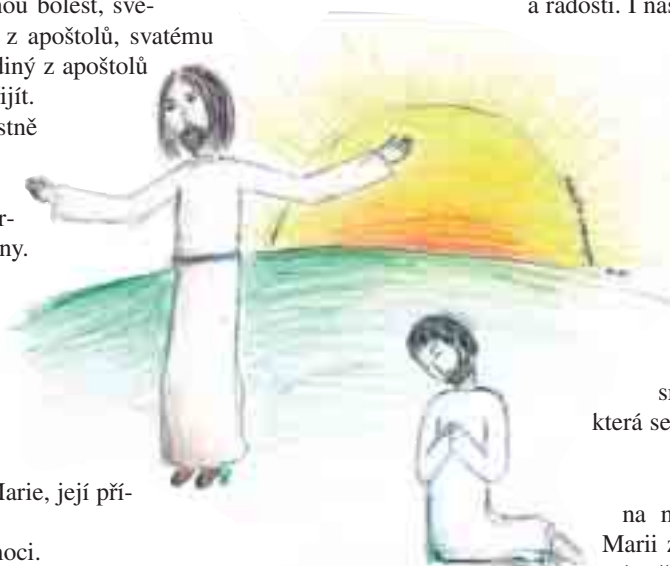
po všech trápeních vzít k sobě. Říká nám

slovy Písma svatého: „Utrpení tohoto času nejsou nic ve srovnání se slávou, která se na nás v budoucnosti zjeví.“

Když nebudeme na něho a na Pannu Marii zapomínat, i když nás něco bude trápit, bu-

deme umět rozdávat radost mnoha lidem kolem sebe a i jim ukazovat cestu k víře v Pána Ježíše, která vede do věčné radosti.

Mnoho Božích milostí a radostí ve velikonoční době Vám přeje a vyprošuje a také o vzpo-

Poděkování

Touto cestou chci veřejně poděkovat nebeské Matičce, Panně Marii, Zázračné medailky, za lásku a dobrotu, kterou nám neustále prokazuje a za nesmírné množství milostí, které vyprosila celé naší rodině u svého Syna. Zvláště za vyslyšení prosby za požehnaní pro rodiny naší dcery, kdy zeť přestal pít a za vyslyšení prosby o obrácení manžela v těžké nemoci, kdy se sám chtěl smířit s Bohem, a za zachování malé vnučky po narození, kdy měla problémy s dýcháním.

Děkujeme Ti, Panno Maria, za vyslyšení modliteb. Požehnej také všem, kteří se modlili spolu s námi. Provázej, prosíme, nadále svou mateřskou ochranou celou naši rodinu, prosíme za mír na celém světě, lásku a pomoc mezi lidmi navzájem.

Tvá vděčná rytířka Blanka, Kuřim

Milovaná Matičko, děkuji Ti z celého srdce za lásku a péči, kterou mi a celé naší rodině věnuješ.

Když jsem upadla z vlastní hlouposti do těžkých hříčů, aniž jsem v této ubohosti k Tobě volala, Tys mě postavila na nohy a vyprosila mi zpět ztracenou důstojnost. Když náš syn začal mít od jednoho roku při pláči potíže s dýcháním, Tys nás vždy utěšovala a ujišťovala o tom, že všechno dobře dopadne! Bylo to těžké období, ale s Tebou jsme ho prošli a nyní je opravdu vše v pořádku.

V říjnu tohoto roku jsem si nahmatala hrčku v pravém prsu. I když jsem si vždy myslela, že bych smrt zvládla a snažila jsem se o život v milosti posvěcující, byl to pro mě šok. Velký šok z toho, že bych měla opustit naše dvě malé děti, které mě ještě dlouho budou hodně potřebovat. Kolik úzkosti a duchovní trýzně jsem prožila, ví jen Pán a Ty Matičko. Modlili se za mě kněží, dobrá přítelkyně a rodina. Před vyšetřením jsem po životní zpovědi přijala svátost nemocných. Už po přijetí této svátosti mně prso přestalo bolet a hrčka zmizela, ale ještě stále jsem 100% nevěřila, že jsem zdravá. Tuto skutečnost mi potvrdili po vyšetření 12. listopadu (v den Jména Panny Marie)! Veliká vděčnost dobrému Bohu, tisícerý dík Mat-

ce Boží Panně Marii a předsevzetí prožívat s láskou a dobrotou každý okamžik tohoto pozemského života, to mi naplňovalo srdce cestou domů.

Pomoz mi, Matičko, toto předsevzetí dodržet. Prosím ještě - vypros manželovi obrácení a jemu i nám věčnou spásu. Děkuji Ti, Matičko, vím, že pomůžeš, protože Ty pomáháš vždy. Kéž bych Ti i já byla k užítku, jako dítě i jako rytířka.

Miluji Tě, Matičko, a děkuji!

Mária Míčková, Bohumín

Narodila jsem se 8.12. a rytířkou Neposkvrněné jsem od roku 1993. Před Zvěstováním Páně tohoto roku jsme v našem společenství sv. růžence začali nověnu za nenarozené. Ale já jsem byla pro silné bolesti v oblasti břicha odvezena do okresní nemocnice. Operovali mě a zašili, poněvadž nemohli zjistit příčinu krvácení. Sdělili mně, že musím ihned do Brna - Bohunic. Ale byla sobota a vrtulník nebyl k dispozici. V duchu jsem prosila: Maria, mám-li ještě žít, tak to, prosím Tě, zaříd. Skutečně jsem byla vyslyšena. Vrtulník byl za chvíli přistaven. Vroucně jsem Panně Marii děkovala. V Bohunicích se mě hned ujali dva mladí odborníci, ale ani oni nemohli příčinu krvácení zjistit. Prožila jsem tu noc na ARU, slyšela jsem klební, nadávky, pokud jsem nabyla vědomí snažila jsem se Pána chválit a velebit. Druhý den lékaři hledali znovu, síly mně ubývaly, stále jsem krvácela do břišní dutiny. Já jsem pochopila, že pomalu odcházím z tohoto světa. Očima duše jsem viděla Pána a silně jsem prožívala nádherný pokoj, už jsem říkala, kdy Ho spatřím tvářív v tvář. Najednou mě napadla myšlenka: Pane, ať se na mně naplní Tvá vůle, naprosto se Ti vydávám, se sv. Pavlem volám k Tobě, přijímám Tvou vůli. V tom slyším doslova výkřik jednoho z těch lékařů, už to vidím, je to v zadní části břicha. Budete žít, ve vašem případě se stal zázrak.

Nakonec chci říci, že jsem byla zachráněna na Slavnost Zvěstování Páně, kdy skončila naše nověna za nenarozené a já jsem to na tento úmysl obětovala.

Děkuji Ti Ježíši, děkuji Ti, Panno Maria.

Božena, rytířka Neposkvrněné, Uh. Brod

Chtěla bych veřejně poděkovat Panně Marii, tak jak jsem Jí to slíbila za vyslyšení proseb. Zvláště za vyslyšení prosby za vnuka a vnučku. Oba utrpěli úraz, obávali jsme se následků, ale žádné ne-

jsou. Tisíceré díky, Panno Maria. Prosím, provázej nás i nadále svou přímlovou a pomocí.

M. Bajajová, Velehrad

Chci vám podat svědectví, jakou sílu má vytrvalá modlitba srdcem s velkou důvěrou v Boží pomoc na přímlovu Matky Boží Panny Marie. V našich prosbách bychom měli vždy dodat: Je-li to vůle Boží, neboť jedině nebeský Otec ví, co je pro nás lepší vzhledem k věčnosti. My totiž vidíme jen přítomný okamžik a chceme vyslyšení proseb za každou cenu. Tímto chci povzbudit všechny, kterým nebylo jejich přání hned splněno. Jen Bůh ví proč. My to mnohokrát poznáme až později.

Náš syn má čtyři děti, z toho dvojčátka měla 15 měsíců v době onemocnění jeho manželky. Nepopsatelnou hrůzu jsme prožili, když primář ORL řekl, že má jít po vyšetření jedné zvětšené mandle okamžitě na operaci, neboť se jedná o nádor. Pro další zdravotní komplikace jít hned nemohla, tak jsme prožívali velice těžké chvíle i když jsme se snažili důvěřovat Bohu. Při představě, že by se k tak malým dětem maminka nevrátila, to byla zoufalá situace. Co by bylo s dětmi (9 r., 4 r., 15 měsíců dvojčátka), když obě babičky a oba dědečci mají přes 60 roků a zdravotní problémy. Po operaci v době čekání na výsledky, místo aby chom mohli mít radost, že se po delší operaci probudila, nás opět vystrašili, že má něco tuhého ještě vedle té mandle. Nakonec se ukázalo, že to byl prý otok po operaci. Konečně přišel výsledek, že to nebyl nádor, ale zbytněně mandle způsobené opakujícími se záněty (angína). Ach, jak Ti děkujeme, dobrotivý Bože!

Zdůrazňuji, že to všechno bylo provázeno vroucími modlitbami s velkou důvěrou v Pána, všech doma, příbuzných, v modlitebním společenství, při mši svaté. Všem upřímně Pán Bůh zaplať a žehnej jim! Za to, že se maminka vrátila opět k dětem, jsme všichni nesmírně vděční celé Nejsvětější Trojici a Panně Marii, naší mamince, která se jistě za nás přimlouvala, když jsme jí tolik prosili. Za to všechno Maticčko Boží mnohokrát děkujeme a prosíme o Tvoji stálou ochranu a Boží vedení po celý náš život. Zároveň prosíme o Tvoji pomoc pro všechny čtenáře i ostatní, kteří Tě prosí o přímlovu u Tvého Syna v naléhavých potřebách - shodují-li se s Boží vůlí.

Náš nebeský Abba, Otče, děkujeme Ti za všechny, kteří se podílejí na vydávání Immaculaty a prosíme, provázej je stále svým pozhánáním.

Jana S.

Po dobu mé těžké nemoci a náročné operaci jsem v modlitbách úpěnlivě prosil Pannu Marii a Pána Ježíše o pomoc. Byl jsem vyslyšen.

Panno Maria, úpěnlivě prosím každodenně v modlitbách o přímlovu u Tvého Syna, aby byl zachován mír ve světě, za porozumění mezi národy, za vzájemnou pomoc a porozumění mezi lidmi. Prosím o rozšíření naší víry v Čechách, na Moravě i ve Slezsku, jakož i na celém světě.

Prosím o přímlovu u Pána Ježíše, aby zachoval zdraví a moudrost našemu milovanému papeži Janu Pavlu II., který sjednocuje křesťany a obyvatele celého světa.

Panno Maria, přijmi prosím mé poděkování za uzdravení a vyslyšení mých proseb a modliteb.

Maticčko Kristova vypros Boží pozhánání pro naši Českou zemi a národy celého světa.

Ing. Antonín Herodes, Havířov

Děkuji Panně Marii za vyslyšení modlitby za najití práce a zlepšení zdravotního stavu. Zároveň prosím o další ochranu a pomoc pro celou naši rodinu.

Vděčná Eva, Brno

Při jedné návštěvě mé dcery jsem zjistila, že je na nejlepší cestě stát se alkoholičkou. Bylo to již dva roky, co na dceru přicházely deprese a ona je utápěla v alkoholu. Její manžel se cítil často bezradný, když po něm žádala alkohol, ale nám, rodičům, nic neříkal, protože se za ní stydl. Bylo to pro mne šokující zjištění. Stále se mi tlačily na mysl otázky: Co se to jen stalo? Kde se poděla ta naše krásná dceruška? Začala jsem se za ni modlit nově k Matce Boží Ustavičné Pomoci. Při jednom našem setkání mi přišla myšlenka, abych jí dala zázračnou medailku Panny Marie. Pověsila jsem ji dceři na krk. Věděla jsem, že jestli tady nezasáhne Boží milost, tak jen s lidskými silami si neporadíme. Po nějaké době zazvonil telefon: „To jsem já, vaše dcera. Odpusťte mi, s pitím je konec!“ Jaká radost a vděčnost zalila mé srdce, to se nedá popsat. Panna Maria se za nás přimlouvala, byli jsme vyslyšeni a Její medailka byla opravdovým znamením obrácení a víry. Spolu s cestou k Bohu

dcera našla i řešení svých problémů. Zde musím říci, že dříve sice vždy věřili v Boha, ale do kostela chodili jen občas. Nyní jsou v kostele každou neděli, denně se doma modlí růženec a od té doby, co dcera nosí medailku, neokusila žádný alkohol.

Často zpívám Zdrávas Maria... a prosím za všechny lidi, kteří mají podobné problémy, aby se obrátili s prosbou o pomoc na Boha.

Vděčná čtenářka Marie, Opavsko

Chci poděkovat za naši dvouletou dcerku Anežku. Měla se údajně narodit s Downovým syndromem. Byla o jeden měsíc přenašena, normálně se pak narodila, ale musela být na intenzivní péči - prý snad epilepsie. Hrozilo ji velké nebezpečí, a tak musela brát hodně léků, naproti tomu výsledky z EEG a CT tomu nenavědčovaly. Nyní už léky nebere a je zdravá.

Díky dobrému Bohu za vyslyšení našich modliteb a také všem, kdo se přimlouvali.

Šárka a Jan, Příbor

Nebeská Matičko, omlouvám se, že jsem Ti slíbila poděkování a dlouho to odkládala. Činím tak teprve nyní. Operace mého syna dopadla dobře a já Tobě i Tvému Synu ze srdce děkuji.

čtenářka Růžena

Děkuji, Ti, s láskou a úctou Pane Ježíši Synu Boží a Matko Boží, Panno Maria za uzdravení po úspěšném provedení operace, kde mně hrozila ztráta života. Vše jsem odevzdal v neustálé modlitbě růžence do rukou Božích. Po dvojnásobné úspěšné operaci je vše v pořádku.

Jsem dlouholetým čtenářem Immaculaty a od roku 1996 rytířem Neposkvrněné. Neustále u sebe nosím „záračnou medailku“ a s důvěrou prosím Neposkvrněnou Matku Boží o ochranu, do jejich mateřských rukou vkládám všechny své úmysly, duchovní i hmotné zájmy s prosbou: „O Maria, bez hříchu počatá oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme.“

Moc děkuji Pánu Ježíši, Duchu Svatému a Panně Marii a prosím o dar víry pro své blízké, o zdraví těla i duše, Boží ochranu.

Vděčný František, Žďár nad Sázavou

Chtěla bych veřejně poděkovat Panně Marii za to, jak vyslychá naše prosby. Nedaleko od nás je poutní místo Netín, kde se slaví první soboty v mě-

síci. Rádi tam putujeme a přednášíme Panně Marii své starosti a bolesti.

Naši mladí manželé čekali rodinu. Od začátku šlo o rizikové těhotenství. Hned, jak jsem se to dozvěděla, zasvětila jsem v Netíně maminku i dětátko Panně Marii. Každou první sobotu jsem zasvěcení obnovovala a tolik prosila, ať všechno dobře dopadne. A opravdu dopadlo. Narodilo se nám krásné zdravé děvčátko a přesně 15.8. na svátek Nanebevzetí Panny Marie, v den, kdy je v Netíně hlavní pouť. Byla jsem velice dojata a nepřestávám za to děkovat.

Také děkuji za to, že oba naši synové po vojně sehnali práci.

Panno Maria, Tobě vzdávám vroucí díky za Tvou přimluvu u Boha a prosím o další ochranu a pomoc pro celou naši rodinu.

Marie Vávrová

V létě jsem podstoupila operaci, které jsem se velmi bála, po operaci jsem za pět dnů odjela domů, ale doma jsem dostala vysoké teploty a musela jsem zpět do nemocnice se zánětem. Před operací i pak jsem se modlila k Neposkvrněnému Početí, sv. Tadeáši, sv. Josefovi i bl. otci Piovi za mé uzdravení Teď již chodím do zaměstnání a díky Bohu se cítím dobře.

Děkuji Ti naše nebeská Maminko za všechnu pomoc a ochranu, kterou poskytuješ naší celé rodině, ještě prosím o modlitbu za mého manžela, který má v únoru podstoupit operaci kyčelního kloubu.

Díky, Panno Maria, za všechno. Uzdravení nemocných oroduj za nás.

Ludmila Gajdošiková

Svou vděčnost vyjadřují: Irena ze sev. Moravy, Olga Havlíčková, Frant. Dočekalová, Františka Beníčková, Eva Pospíchalová, Stanislav Durdis, Jarmila Machovská, Marie Tomolová, Milan Coufal, Ludmila Berecková, Alena Kopečná, Marie Chýlková, Božena Staňková, Františka Balounová, Ivo Buček, Ludmila Jordánková, Irma Salvová, L. Valášková, Zdislava Nováková, M. Mužíková, Helena Poláčková, Anežka Hanusová, Jarmila Divilová, František Beránek, Marie Nedopilová, Zdeněk a Markéta Fuchsovi, Marie Bártová.

O modlitbu prosí: Ludmila Ryšánková, Marie Smrčková, Františka Kotásková, Marianna Macinová, Pavel Mikuš.

Zprávy z redakce

Vzhledem k tomu, že jsme obdrželi jisté reakce na náš článek v posledním čísle Immaculaty, který se týkal dění na Katolické teologické fakultě v Praze, považujeme za vhodné se k této problematice vyjádřit. Jako redakce jsme uveřejnili pouze jeden z názorů našeho čtenáře, který se snažil o vlastní zhodnocení a doplnění informací, které se v oficiálních sdělovacích prostředcích neobjevily. Do uzávěrky předchozího čísla nebylo oficiálně vydáno prohlášení k celé kauze ze strany pana kardinála, jako Velkého kancléře fakulty. Je jisté naším nedostatkem, že toto stanovisko nezaznělo i v našem časopise, což potom muselo působit nevyváženě. Proto alespoň takto chceme na celou tuto kauzu reagovat. Je před námi mnoho nelehké práce při změně našeho života v duchu evangelia. Jak napsal ve svém vyjádření k celé kauze pan kardinál a zároveň Velký kancléř fakulty Miloslav Vlk: *Je nutné pokorně uznat vlastní chyby. Zbytečná kritika jedné či druhé strany bez hlubšího seznámení se s celou problematikou nejenom, že není konstruktivní, je naopak destruktivní a přispívá k tomu, že namísto snahy o nápravu vzniklé situace se plýtvá silami v debatách, které celé církvi mohou pouze uškodit. K nápravě chyb, které se staly, jsou zváni všichni aktéři sporu. Není možné opakovat situaci, kterou známe z listu sv. Pavla Korintským, kdy někteří říkali, „Já držím s Pavlem, já s Apollem...“ Máme držet především s Kristem a jemu máme zůstat věrní. On ve své velekněžské modlitbě prosí o naší jednotu: *Otče, ať jsou jedno, jako já v Tobě a ty ve mně. Kristus nám sám příklad dává: *Otče, je-li to Tvá vůle odejmi ode mne tento kalich, ale ne má, nýbrž Tvá vůle se staň.** Jak se k tomu postavíme je otázkou svědomí každého z nás. Nejde zde přeci pouze o prestiž nejstarší fakulty Karlovy university, ale o naplnění základního přání našeho Pána a tím je jednota v Lásce. Ježíšova výzva směřující k apoštolům: *Budete mými svědky až na konec země...* pro nás musí být závazná. Nesmíme zapomínat, že jednou dostane každý z nás otázku, *co jsi udělal pro jednoho z těchto mých nejmenších, nebo také, co jsi neudělal...?**

Možná se ptáme, jak my věřící můžeme v této konkrétní kauze pomoci. Odpověď vyplývá z výzvy adresované panem kardinálem všem kněžím, ale i všem věřícím, *modlete se za fa-kultu*. Nářky nepomohou, budto uvěříme v působení Ducha Svatého v církvi a pak se nebudeme zbytečně strachovat o zničení církve nějakou lidskou silou, protože o ní náš Pán říká, že *brány pekelné ji nepřemohou*, nebo neuvěříme a pak ztrácíme svou identitu jako křesťané. Na Ježíšovi bylo nejkrásnější to, že nad nikým dopředu nelámal hůl, jak to mnohdy děláme my, což ukázala i diskuse kolem fakulty, ale dával lidem šanci a vléval svým postojem do jejich srdcí naději, že mohou být lepší. Přijměme tedy tento Ježíšův postoj a dejme těm, kterým leží na srdci dobro fakulty možnost, aby to dokázali. A nezapomeňme je podpírat svými modlitbami, budou je potřebovat. A tím přijmeme zodpovědnost za dění v církvi a budeme se aktivně podílet na tom, aby o nás jednou ti, kteří Krista ještě neznají mohli pronést slova adresovaná prvním křesťanům: *Pohledte na ně, jak se mají upřímně rádi!* Je zde však také ještě jedna otázka, kterou nemůžeme pominout a bez níž nelze toto uskutečnit. V prohlášení pan kardinál připomíná slova sv. Ignáce *Kde je biskup, tam je církev a nic nedělejte bez biskupa*. Zkusme se namísto kritiky více modlit za naše biskupy, aby v naší nelehké době vždy našli pod vedením Ducha Svatého správná řešení mnohých nelehkých situací, jako je například tato. V tom ať nás utvrzuje a provází naše nebeská ochránkyně Panna Maria a vyprošuje nám sílu a vytrvalost ve svědectví o Kristu tomuto světu hladovějícímu po pravdě.

ZPRÁVY

Křesťané v Izraeli

Podle nejnovějších statistických údajů žije v Izraeli 6,5 milionů obyvatel, mezi nimi pouze 137 tisíc křesťanů, čili pouhá 2 procenta. 115 tisíc je arabských křesťanů, 20 tisíc židovského původu. Ti přišli do země v různých emigračních vlnách z Ruska, Polska a Rumunska. Dvě třetiny křesťanů v Izraeli náleží k východním církvím: pravoslavné a arménské. Třetinu tvoří katolíci, z nichž nejpočetnější je komunita melchitského obřadu, pak následují katolíci latinského ritu a maronité. Nejvíce křesťanů žije v Galileji, nicméně města se postupně islamizují, mj. i emigraci křesťanů ze země. V nedávno též jednoznačně křesťanském Nazaretě tvoří dnes mohamedáni dvě třetiny, v Haifě mají křesťané pouhých 12%. V Jeruzalémě jejich počet činí 10%, zatímco před 50 lety to bylo 20%.

GN 3/2002

Katolická Církev v Bělorusku prožívá v posledních deseti letech imponující rozvoj. Od r. 1991 vzrostl počet domácích kněží víc jak čtyřnásobně (ze 60 na 283). Stejně radikálně se zvedl i počet farností, kterých je nyní 300 ve 4 diecézích. Více než polovina z 10 milionové společnosti se hlásí k pravoslavné církvi, katolíků je cca 20 procent, tj. dva miliony.

GN 3/2002

Francouzská „matka Tereza“

Mezi 80 osobami, které dostaly na Nový rok v Paříži Řád čestné legie, bylo též 14 příslušníků duchovního nebo řeholního stavu. Mezi nimi se nacházela též sestra Emmanuelle, nazývaná „francouzskou matkou Terezou“. Uděluje podobnou pomoc jako zesnulá kalkatská Matka Tereza nejchudším z chudých v egyptské Káhiře.

GN 3/2002

Loni zavražděno 33 misionářů

Indie a Kolumbie mají smutný primát v počtu katolických misionářů, kteří tam v r. 2001 položili život pro Krista a jeho církev, v Indii 8, v Kolumbii 3. Dalšími zeměmi byly např. Pákistán, Nigérie, Indonésie. 12 obětí pocházelo z Evropy, 8 z Ameriky, zbytek z Afriky, Azie a Oceánie.

Gošć Niedzielný 4/2002

Přípravenost k obětování vlastního života za propuštění matky pětiměsíčního dítěte, která byla odsouzena k trestu ukamenováním, vyjádřil arcibiskup Lagosu v Nigerii Anthony Olubunmi Okogie. Katolický duchovní chce tímto způsobem protestovat proti zavádění v jeho vlasti, jež je formálně laickým státem, islámských soudů.

Niedziela 10/2002

Násilí proti kněžím v Kenii

Katolický biskup v Nakuru v africké Kenii naléhavě žádal vládu své země, aby zakročila na obranu kněží ohrožených brutálním násilím kriminálních živlů. Nedávno byl v katolické škole přepaden a zastřelen františkán David Muchemi, krátce předtím zase neznámí lupiči přepadli biskupskou rezidenci a ukradli všechny cennosti, jakož i biskupův automobil.

Tag des Herrn 3/2002

Biskupové Indie odsoudili útok islámských fundamentalistů na vlak v státě Gujarat, ve kterém zahynulo 58 hinduistů, další násilnosti. „To není cesta k řešení existujícího napětí,“ řekli biskupové.

GN 12.3.2002

Britští vědci mohou klonovat lidská embrya.

V Velké Británii vznikne také první na světě banka buněk pocházejících z embryí. Tak rozhodla Sněmovna lordů. Naproti tomu Spojené Státy navrhly na fóru OSN zavedení světového zákazu klonování lidí a výzkumů, jež by používala naklonované embrya.

Niedziela 10/2002

Na plátna francouzských kin se začal promítat kontroverzní film Constantina Costy Gavrasu s názvem „Amen“. V souvislosti s tím denník „La Croix“ ve svém komentáři připomíná, že prvky pravdivé, vymyšlené a „pravděpodobné“ použité ve filmu jsou úplně propletené, ale režisér se nijak nepřiznává, jako by měl natočit film proti katolické církvi.

Proti reklamnímu plakátu na tento film, jenž představuje kříž propletený se svastikou, protestovali francouzští biskupové. Žalobu s požadavkem zákazu šíření letáku v této věci vznesl katolický Všeobecný svazek proti rasizmu. Pařížský soud však dovolil šíření plakátu.

Niedziela 10/2002

Poutní místo Klokoty (Tábor) srdečně zve na První soboty v roce 2002 (kromě června).

Program od 14.00 hod. V červnu zve na 2. sobotu (Neposkvrněného Srdce Panny Marie).

P. Sedloň OMI

Sestry Karmelitánky srdečně zvou děvčata od 18 do 25 let na duchovní cvičení, která se uskuteční v klášteře sester, Zlín - Štípa, ve dnech od 8.7. do 12.7.2002. Hlavní myšlenkou těchto duchovních cvičení bude „Zaslechnout Boha v jemném vánku“. Kontakt: Sestry Karmelitánky, Mariánské nám. 56, 76 014 Zlín - Štípa; tel.: 0042067/7914262 nebo e-mail: karmel@volny.cz

OBSAH

Co chceš, abych pro tebe udělal?	3
Ze života sv. Františka z Assisi.	4
Petr našich dnů - Hukot Země	6
Poutní místo Lomec - Perla jižních Čech	8
Kongregace šedých sester III. řádu sv. Františka a Lomec	10
Ohlédnutí ze jedním kněžským a řeholním životem.	12
Na to museli přijít až komunisté	13
Egyptský bůh Ra jako Ježíš Kristus?	14
Obrácení muslimky	16
Eutanázie začíná žít svým vlastním životem	18
Obrat v duši po návštěvě kaplinky v Rue du Bac.	17
Pochod pro život	20
Náš pan děkan P. Josef Jiran	21
Vyslyšená prosba	22
Bůh je Milosrdenství.	23
Nechme je také přijít	24
Modlitba matky	25
Bůh - Náš Otec	26
Zachovej řád a řád zachová tebe	27
U Ježíšova kříže stála jeho matka	28
Poděkování	29
Zprávy z redakce	32
Zprávy	33

Immaculata - Neposkvrněná
(dvouměsíčník) 2/2002, ročník XI.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho
č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR 6202.

Vydávají: Bratří minorité

Nakladatelství:

Konvent minoritů v Brně.

Redakce si vyhrazuje právo měnit
nadpisy a zkracovat příspěvky.
Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Union banka, a. s.,
Brno, číslo konta: 91400033 / 3400

Bezhotovostní platby **vždy** opatřte
var. symbolem, což je vaše IČP.

Cena se rovná výrobním nákladům tj. 10 Kč/1výtisk (+ 9 Kč poštovné a balné). Předplatné na rok 2002: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu:

Konvent minoritů v Brně

Minoritická 1, 602 00 Brno,

e-mail: immaculata@iol.cz ; tel.: 05/ 42 21 56 00

Čtenáři ze Slovenska

mohou posílat předplatné na adresu:

Kláštor Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

Poštovní poukázkou typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „zpráva pro příjemce“. Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemají dostatek finančních prostředků k úhradě předplatného a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme.

Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu prosíme i nadále posílat na naši adresu v Brně. Stálé předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli číslo vtištěné v levé horní části svého adresního lístku za zkratkou „IČP“, nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplat!

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas vysílá pro Vás denně na středních vlnách 1530 kHz a na krátkých vlnách 6245 kHz (49m)

* česky v 5.10 hod a v 19.30 hod *

* slovensky v 5.25 hod a v 19.45 hod *

*Radio **PROGLAS** - sv. Hostýn 90,6 MHz, Brno 107,5 MHz, Praděd 93,3 MHz*

Chceš se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Ode-vrzej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritická 1, 602 00 Brno.** Ve své žádosti uveď svou adresu, datum narození, datum prvního sv. přijímání (rok) a nakonec připoj svůj **vlastnoruční podpis.**

Členství v MI se navzájem nevylučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

*Kristus zmrtvýchvstalý
ať Vás naplní
pokojem a nadějí.
Aleluja!*

*všem čtenářům Immaculaty
přeje redakce*

Zastav se na chvíli

*Zastav se na chvíli. Sundej rukavice,
setřes z vlasů snih a seber odvalu. No tak!
Sáhni na klikku. Prece nezůstaneš stat venku, opři se do dverí.
Otevři je a vejdi. Vstup do posvátného ticha chrámu.
Jsi tu sám, nad tebou stoletá klenba, krása věků.
Opři svoji těžkou a unavenou hlavu o kamenný sloup,
zavři oči a nemysli vůbec na nic. Vnimej jenom chrám.
A až otevřeš oči, ticho chrámu ti prozradí tajemství, které skrývá.
Nech se vést tichem.*

*Tvůj pohled zabloudí k oltáři, uvidíš kříž.
Ve tvých očích se zalesknou slzy, protože On i za tebe zemřel.
Nechej své srdce plakat. Vždyt s každou slzou odchází kousek smutku.
Pak setřij slzy, usnej se a vezmi za klikku. Teď už můžeš jít.
Zavři dveře a nechej za sebou ten tichý staletý chrám.
Nechej ho mlčet, protože jediné tak může lidem něco říct.
Jenom v jeho svatém tichu mohou spatřit kříž a pochopit, že i za ně umřel.
Ale žije!*

Dagmar Schaedlbauerová